

Adventes Vēstis

2024
OKTOBRIS
345

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

1844. gada 22. oktobris –
“LIELĀS VILŠANĀS DIENA”

INDIJAS BĒRNU
PROJEKTS

Bērniem un
pusaudžiem:
Eņģelis

Eiropas
mācītāju
konference
Belgradā

Jauniešiem:
Impact 2024

Saturs:

- 04** ATSKATS
Siguldas draudzei 95!
- 06** ATSKATS
**Cērpu dievnamā frekvence
“Pateicība”**
- 07** ATSKATS
**Rudens pateicības svētki senioru
namā “Zilaiskalns”**
- 08** ATSKATS
**Eiropas mācītāju konference
Belgradā**
- 13** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
**Kā būtu jāreaģē uz atšķirīgiem
viedokļiem, kas izskan mūsu vidū?**
- 14** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Kosmiskais karš
- 16** TĒMA
**1844. gada 22. oktobris –
“Lielās vilšanās diena”**
- 19** PA ELENAS VAITAS DARBU
LAPPUSĒM
**Pareiza uztura iespāids uz
veselību un morāli**
- 20** ADRA LATVIJA/ INDIJAS
BĒRNU PROJEKTS
**Indijas bērnu projekts:
13. mācību gads**
- 22** ADRA LATVIJA
Skolas soma 2024
- 24** VESELĪBA
Modernā medicīna un adventisms
- 26** JAUNIEŠIEM
Impact 2024
- 29** BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Enģelis

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.
Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA, Imants ĢIPSLIS,
Vineta KRAULIŅA, Māriete LIPSKA, Andris PEŠELIS.
Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E-pasts: adventesvestis@inbox.lv
Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti oktobrī, mīlie “Adventes Vēstu” draugi!
Šī gada oktobris ir iezīmīgs ar kādu mūsu draudzei svarīgu datumu – 1844. gadu, jo tieši šogad aprit 180 gadi kopš 1844. gada 22. oktobra notikumiem, kuri tālāk aizveda pie nopietnām Bībeles studijām un ļoti nozīmīgiem atklājumiem.

Daniēla 8:14 vēsta: “Tas atbildēja viņam: līdz divi tūkstoši trīs simti vakariem un rītiem, tad svētnīca tiks atkal atzīta par taisnu un atgūs atkal savas tiesības.” Lasot šos vārdus, vēl tagad atceros kādu svētrunu, ko dzirdēju, kad pavisam nesen biju ienākusi draudzē. Neatceros, kurš bija runātājs, bet tas bija kāds viesis no citas valsts. Viņš stāstīja par notikumu kara laikā, kad grūtos apstākļos (šķiet – gūstā) bija satikušies divi vīri, kuriem laika gaitā radās nojausma vienam par otra reliģisko piederību. Viens no viņiem pajautāja: “Daniēla 8:14?”, un otrs atbildēja: “Daniēla 8:14!” Ar šiem vārdiem viņi bija identificējuši sevi kā adventistus un apskāvēs kā brāļi. Toreiz, kad to dzirdēju, man šis pants neko daudz neizteica un šo vārdu un pravietojuma nozīme nebija skaidra. Pie izpratnes nācu tikai pamazām, liela nozīme tajā bija Kliforda Goldšteina grāmatai “1844 – tas ir vienkārši”, kuru Tēmas rakstā “1844. gada 22. oktobris – “Lielās vilšanās diena”” piemin arī Andris Pešelis. Ko adventistiem nozīmēja un nozīmē 1844. gads, par to vairāk lasiet žurnālā, paralēli rodot atbildi arī paši priekš sevis: “Ko šis gads nozīmē un vai vispār nozīmē man un manai identitātei?”

Rubrikā Vārds mācītājam atradīsiet Smiltenes draudzes un Valkas draudzes mācītāja Valda Zilgalvja rakstu “Kosmiskais karš”. Rakstā tā autors dalījies pārdomās par to, kas šis ir par karu un par kādiem principiem tas īsti notiek, kā arī – kur šai karā, šai lielajā cīņā atrodas frontes līnija un kur tā būtu vai nebūtu jānovelk.

Aktuālais jautājums pievēršas atšķirīgajiem viedokļiem draudzē un reakcijai uz tiem, bet rubrikā Pa Elenas Vaitas darbu lappusēm varēsiet izlasīt ļoti vērtīgus padomus un ieteikumus par to, ko un kā ēst, kāds ēdienam ir sakars ar cilvēka garīgo stāvokli, un to, vai kristieša dzīvē ir nozīme arī tam, ka ēdiens ir ne vien veselīgs, bet arī labi garšo.

Vēl žurnāla lappusēs jūs gaida bagātīgs atskata rakstu klāsts. No tiem kā īpašu vēlos izcelt apskatu par ADRA Latvija Indijas bērnu projektu, kurā ir aicināts piedalīties arī ikviens no jums.

Protams, ir arī lappuse Jauniešiem, rubrika Veselība, savs lasāmais un uzdevums Bērniem un pusaudžiem. Par to visu vairāk uzzināsi, ja izlasīsi žurnālu līdz galam.

Lai jums svētīgs un skaists laiks kopā ar “Adventes Vēstīm”! Lai sirdi pilda Dieva miers un prieks!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Oktobris ir mēnesis, kas atgādina par mūsu draudzes bagāto vēsturi un aicina to labāk iepazīt un novērtēt arī šodien. Adventistu vispasaules draudzes ceļš ir piepildīts ar iedvesmojošiem notikumiem un cilvēkiem, kuri ar savu ticību un neatlaidību ir veidojuši mūsu kustības pamatus. 1844. gada oktobra notikumi aizsāka adventistu draudzes kā kristīgas kustības formēšanos, motivējot cītīgāk studēt Bībeles pravietojumus un veidot dziļāku izpratni par Kristus pirmo atnākšanu, Viņa dzīvi, kalpošanu, krusta nāvi, augšāmcelšanos, kalpošanu Debesu svētnīcā, Otro atnākšanu, kā arī citiem mūsu ticības pamatiem. Mēs turpinām atskatīties uz šiem vēstures notikumiem, lai no tiem vēl arvien gūtu mācības un iedrošinājumu, saprotot, ka tikai un vienīgi Dieva rokās ir nolikts Jēzus atnākšanas datums un laiks, bet mūsu rokās ir Bībele un kristīgās dzīves un kalpošanas izvēles. Vēsture mums māca, ka – neatkarīgi no laikiem vai izaicinājumiem – patiesi

kristieši vienmēr ir palikuši uzticīgi Bībeles patiesībai.

“Bet par to dienu vai stundu neviens nezina, ne eņģeļi debesis, ne Dēls, kā vien Tēvs.”
(Marka 13:32)

Šī mēneša numurā tiek sniegts ieskats ne tikai šajā vēstures aspektā, bet arī izcelta tā nozīme mūsu šodienas garīgajā dzīvē. Kā mēs varam skaidrot šo vēsturisko notikumu citiem? Kā tas ietekmē mūsu uzskatus un vērtības? Kā mēs, būdami adventisti, varam šo pieredzi padarīt par daļu no liecības mūsdienu sabiedrībā? Šie ir jautājumi, uz kuriem kopīgi meklēsim atbildes.

Atskatoties uz draudzes vēsturi, īpaši vēlos pieminēt Siguldas draudzes 95 gadu jubileju. Šī ir zīmīga liecība par to, kā Dievs ir vadījis un stiprinājis mūsu draudzi cauri laikiem. Man bija iespēja piedalīties šajā svētku dievkalpojumā, kā arī dziesmotajā Pateicības dievkalpojumā senatnīgajā Cēru dievnamiņā. Abos dievkalpojumos mācītājs un vēsturnieks Andris Pešelis

līdzdalīja svarīgus un interesantus faktus par adventistu draudzes vēsturi un cilvēkiem, kuri bija nozīmīgu kalpošanas darbu un iniciatīvu iesācēji vai turpinātāji. Šīs liecības palīdzēja mums labāk izprast savu vēsturisko piederību un veidoja saikni ar tiem, kuri ir devuši ieguldījumu draudzes attīstībā.

“Mums nākotnē nav no kā baidīties, izņemot, ka mēs varētu aizmirst ceļus, pa kuriem Kungs mūs ir vadījis, kā arī Viņa dotās pamācības pagātnē.” (Elena Vaita, *Life Sketches*, 196. lpp.)

Lai šī žurnāla tēma mums visiem kalpo kā atgādinājums par mūsu ticības saknēm, par to, kā Dievs mūs ir vadījis pagātnē, un par iedvesmu turpināt uzticīgi sekot Viņam šodien!

SDA Latvijas
draudžu savienības
prezidents/ bīskaps

Andris Pešelis

VAI BĪBELĒ IR KAUT KAS RAKSTĪTS PAR SIGULDAS DRAUDZI: SIGULDAS DRAUDZEI 95!

14. septembrī Siguldas draudzes dievnams bija piepildīts ar priecīgiem draudzes cilvēkiem un tuvākiem, tālākiem ciemiņiem, lai kopā pienestu pateicību Dievam par to, kā Viņš ir vadījis Savu draudzi tās dzīvē un kalpošanā līdz cilvēkiem.

Šo 95 gadu laikā Siguldas draudzē ir kalpojuši daudzi darbinieki. Liela daļa no viņiem jau atdusas kapu kalniņā. Jubilejā klātesoši bija Modris Lapa un Jānis Mucenieks, kuri saņēma gan pateicības vārdus, gan ziedus un arī paši labprāt dalījās ar atziņām par Dieva nodomu draudzes dzīvē.

Svētku iesākumā mācītājs, vēstures entuziasts Andris Pešelis dievkalpojuma dalībniekiem uzsvēra, ka Siguldas draudze ir bijusi saistīta ar Sužu misijas skolu. Lai gan skola dibināta 1923. gadā, tomēr Sigulda vienmēr ir bijusi šīs skolas misijas lauks. Siguldā ir darbojušies skolas kolportieri, sniegti koncerti, topošie kalpotāji labprāt te devās praktizēties runāt svētrunas. Dažu brīdī tas pat sanācis komiski, kad vienu un to pašu svētrunu runāja vairāki jaunie

censoņi pēc kārtas ik nedēļas nogali. Tāpat Siguldā bieži viesojušies tūristi no Rīgas adventistu draudzēm.

Siguldas draudzes oficiālais sākums ir saistāms ar Jāņa Birziņa vadīto Bībeles semināru 1928. gadā. Nākamajā – 1929. – gadā tika dibināta draudze, kurā apvienoja jaunkristītos un jau Siguldā dzīvojošos adventistus. Pati pirmā adventiste Siguldā bija Anna Ābramsone.

1937. gadā draudzi slēdza un draudzes locekļus pievienoja Semināra draudzei Sužos. Taču Siguldas draudzi atkal atjaunoja 1940. gadā, kad slēdza Misijas skolu. Kopš tā laika Siguldas draudze ir darbojusies, lai aizsniegtu vietējo sabiedrību ar adventes jeb Kristus otrās atnākšanas vēsti. Tolaik evaņģelizāciju varēja veikt pārsvarā ar muzikālo pasākumu palīdzību. Draudzē ir bijis koris un izveidots pat pūtēju orķestris. Visaktīvākais muzikālais periods draudzei bija laikā, kad tā pulcējās Siguldas ev. luteriskajā baznīcā.

1992. gadā draudze iegādājās sapulču vietu Pērkona ielā 19, kur pulcējās arī šobrīd. Vēstures

apskata noslēgumā A. Pešelis uzdeva asprātīgu un sapurinošu jautājumu: “Vai Bībelē ir kaut kas rakstīts par Siguldas draudzi un vai par to kaut ko ir rakstījis Praviešu Gars (Elena Vaita)?” Protams, tāpat kā to varētu attiecināt uz citām draudzēm, arī Siguldas draudzei ir darāms nozīmīgs darbs, bībeliskiem vārdiem runājot, pazudošo glābšanā.

Svinīgais dievkalpojums bija piepildīts ar pateicības dziesmām un skaņdarbiem Radītājam. Skanēja Amandas Marijas Rudzītes dziesmu izpildījums un Elīzas Kristas Kurvītes ģitārspēle un vokāls, klātesošos priecēja mazo bērnu ansamblītis ar dziesmu “Jēzus mani ļoti mīl”, muzicēja draudzes ģitāru ansamblis, skanēja Melngalvju ģimenes muzikālie priekšnesumi, kā arī Elīnas Strances klavierspēle.

Ar svētku uzrunu dalījās LDS prezidents Imants Ģipslis. Viņa uzrunas centrā bija stāsts par kādu mūsdienu misionāru Papua Jaungvinejā. Šis cilvēks izmisīgi centās saglabāt savus ananasu laukus, kurus bija stādījis ģimenes iztikai.

Cīnoties ar iezemiešu bezkaunību un noslieci uz zagšanu, arī tieksmi zagāt to, kas pieder viņam, un pat zaļus, vēl nenogatavojušos ananasus, misionārs kādu dienu pēc jauniešu kristīgā pasākuma nodeva savu ananasu lauku Dievam. Viņš bija izmisis un noguris cīnīties. Vietējie bija neizpratnē – kāpēc viņš vairs nedusmojas. “Vai tikai tu neesi kļuvis par kristieti?” šie ļaudis neticīgi jautāja. Kad misionārs teica, ka jau sen ir kristietis (viņiem bija grūti tam noticēt) un ka ananasu lauks nu ir nodots Dievam, vietēji atbildēja: “Tad mēs nevaram to aiztik! Tas taču pieder pašam Dievam!”

Stāsta galvenā morāle ir tāda, ka, izmisīgi visu cenšoties paturēt tikai sev, mēs to zaudējam. Bet, kad viss ir nodots Dieva gādīgajās rokās, tad Viņa vārds var tikt pagodināts un daudzi tiek atgriezti pie sava Glābēja. “Mēs varam stāstīt citiem par Dievu, zobus sakoduši, bet cilvēki grib mūsos redzēt, ka esam *kļuvuši* par kristiešiem,” teica I. Ģipslis. (Stāsts atrodams arī YouTube platformā: *The Pineapple story, Otto Koning.*)

Apsveikt Siguldas adventistu draudzi jubilejā bija ieradies arī Normunds Lemantovičs, draudzes “Prieka vēsts” mācītāja palīgs, un Ingūna Millere, draudzes “Jaunā paaudze” mācītāja. Ciemiņi iedrošināja vietējo draudzi turpināt iesākto un darboties, lai evaņģēlijs tiek spēcīgi sludināts, lai tas ir par svētību pilsētai un novadam, kā arī – lai esošās telpas jau tuvākajā laikā kļūtu par mazu un būtu nepieciešami jauni remontdarbi, kas ļautu uzņemt arvien jaunus Dieva bērnus. Tā kā Siguldas adventistu draudzes mācītājam Ainaram Gailim kādreiz lūgšanu brokastu laikā tika jautāts: “Vai adventistu draudzē arī notiek brīnumi?”, viņš ciemiņiem bija izvēlējies dāvināt Pāvela Goijas grāmatu “Nebeidzami brīnumi”.

Kā vēstures apskatā minēja A. Pešelis, atmodas laikā Siguldas draudze uz īsu brīdi sasniedza lielāko draudzes locekļu skaitu – 106. Mūsdienās gan draudzes locekļu skaits ir nedaudz mazāks. Taču dievnamā pavisam nesen ir veikts remonts, un telpas ir labiekārtotas. Draudzē darbību

atsācis Piedzīvojumu meklētāju klubs mazākiem bērniem “Klinšu ērgļi”, un rosība notiek arī Ceļa meklētāju kluba darbības turpināšanas virzienā. Draudze ir atvērta viesiem. Dievkalpojumi notiek katru sabatu plkst. 10.00.

Dievs dāvāja siltu un saulainu dienu. Draudzes pagalmā bija sagādāts bagātīgs cienasts.

Pēc kopīgā mielasta draudzes ēkas pagalmā lielākā daļa klātesošo vēlējās baudīt cits cita klātbūtni un saulaino laiku, dodoties pastaigās pa rudenīgajām Siguldas takām.

Paldies visiem, kas kalpojuši gadu gaitā! Paldies visiem, kas īpaši darbojās, lai svētki izdotos tik priecīgi un svētīgi!

Sagatavoja Elīna Ģipsle un Andris Pešelis

Foto: Gustavs Melngalvis, Andris Pešelis, Elīna Ģipsle

CĒRPU DIEVNAMĀ FREKVENCE "PATEICĪBA"

"Atbrauc ciemos, ieliekot *Google maps* lokāciju "Cērpas dievnams"! Nenožēlosi, jo tā ir vieta, kur sastopams Klusums, Apstāšanās, Prieks, Dabas veltes, Dziesmas, Sirsnība, Sadraudzība, Atpūta, Bateriju uzlādēšana (kaut arī dievnamā elektrības nav), Mūzika, Vakariņas, Vienkāršība, Dieva Vārds, Putnu dziesmas, Krāšņas debesis un visa Autors." – šāds aicinājums bija atrodams internetā, *Facebook* vietnē. Un patiesi! 21. septembra pēcpusdienā mazajā, īpašajā dievnamiņā sāka pulcēties lieli un mazi, lai savienotu sirdis un prātus vienā frekvencē, kuras nosaukums ir "Pateicība". Tā ir pateicība, kura sniedz pāri ķirbjiem un kabačiem, kas izauguši mūsu dārzos, – pateicība par iespēju dzīvot, elpot, pagodināt Viņu, mūsu Radītāju, ar savām ikdienas gaitām. Arī grūtībās. Ne tikai priekos.

Šo kopā būšanu īpašu padarīja mūzika: gan draudzīgās Melngalvju ģimenes izpildījumā, gan Agra un Baibas Bērziņu mūzikas skaņās, gan Agņa Āriņa un Marijas Laptevas izpildītajā dziesmā un Emīlijas Trubeckajas izjustajos mūzikas pavadījumos. Bija iespēja arī apvienoties kopdziedāšanā.

Tikšanos īpašu padarīja liecības, kuras bira kā no pārpilnības raga:

- kāda puīša liecība, kurš, dzīvodams visu dzīvi kristīgā ģimenē,

tikai kā otrā kursa students izveidoja personīgas attiecības ar Dievu. Tas izmainīja dzīvi – no mācību parādu "bezdiabeņa" dzīve sakārtojās, un tagad kļūst arvien labāk;

- kāda brāļa stāstījums par to, kā, sperot pirmos mazos soliņus, lai izremontētu dievnamu, sāk parādīties līdzekļi un cilvēki. Tā ir liecība arī cilvēkiem, kuri nekad iepriekš nav bijuši dievnamā. Viņi apstiprina: "Man patīk, kā pie jums te viss notiek!";

- liecība, kā Dievs apsargājis lielus ogu laukus no tārpiem un putniem pat tik karstā vasarā;

- kāda mācītāja stāstījums, ka, remontējot māju, bija jāguļ klētī, un lūgšanas par siltu vasaru un vēl arī rudeni tika uzklaustītas;

- liecība, ka, bēgot no Dieva, Viņa žēlastībā var iekrist tieši Dievam "rokās", jo avārijas laikā tiek pasargāts.

Un vēl, un vēl...

Pēc pateicībām un koncerta – kopīga maltīte un sirsnīgas sarunas. Gleznaina vieta! Skaists notikums! Sirsnīgi cilvēki! Vieta, kur satikties un apzināties, ka esam viena liela Dieva ģimene. Paldies par idejas ģenerētājiem un īstenotājiem! Tas patiešām bija īpaši – kā solīts!

Elīna Ģipsle

RUDENS PATEICĪBAS SVĒTKI SENIORU NAMĀ “ZILAISKALNS”

Saulaini rudenīgajā 22. septembra dienā ar koncertu senioru namā “Zilaiskalns” viesojās jauktais koris “Adventus” no Rīgas. Prieks, ka viņi varēja šo brīvo dienu veltīt kalpošanai Dievam pie mums!

Mēs bijām šeit kopīgi sapulcējušies, lai slavētu Dievu, lai pateiktos Viņam par visu, ko devis, kas mums katram ir. Bībele saka: “Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums.” (1. Tes. 5:18)

Saņēmām bagātīgas Dieva svētības caur skaisto mūziku, Viņa Vārdu. Klātesošie tika aicināti dziedāt līdzī kora dalībniekiem, slavēt Dievu. Koncertā izskanēja arī jauniešu trio.

Ar uzrunu kalpoja Konstantīns Reznikovs. Dieva Vārdā, Bībelē, Dievs ļoti daudzas reizes salīdzina garīgos procesus mūsu dzīvē ar dabas notikumiem, ar norisēm dabā, īpaši – ar sēšanu. (Mk. 4:26–29) Dieva Vārds saka, ka tas pats spēks, kas ir zemē un sēklā, uztur mūsu katra dzīvību. Katrs elpas vilciens ir dāvana no Dieva. Dievs dod šo elpu, un tas ir brīnums no Viņa, par ko mēs varam katru dienu pateikties. Dievs audzina mūsu raksturu, lai mēs būtu gatavi kā graudi vārpā, lai arī mēs būtu gatavi pļaujai. Mums ir dots dzīves laiks, lai mēs varētu izdarīt izvēli, kurā pļaujā vēlamies būt – vai pirmajā pļaujā, pie tiem, kas ticējuši Dievam, Viņu

pagodinājuši, pateikušies par dzīvību, par katru dienu, vai arī otrajā pļaujā, kad cilvēks nav izvērtējis Dieva dāvanu, Viņa žēlastību, pie tiem, kuri nebūs izvēlējušies pieņemt mīlestību un žēlastību, kas nāk no Dieva.

Paldies Teofilam, mazajam puisītim, kurš vēlējās mums svētkos noskaidrot Bībeles pantu par prieku: “Priecāieties iekš Tā Kunga vienumēr; es vēlreiz teikšu, priecāieties!” (Fil. 4:4) Ne vienmēr ir viegli priecāties, tāpēc Dievs mums atgādina: “Priecāieties vienmēr!”

Paldies Rolandam par sirsnīgajām dāvanām iemītniekiem, rūpīgi sagatavotajām apsveikuma kartītēm ar novēlējumiem!

Paldies korim “Adventus”, kurš šajā dienā palīdzēja mums katram sajūst Kristus klātbūtni!

Vēlamies sirsnīgi pateikties korim, tā ilggadējai diriģentei Lindai Reznikovai un koncertmeistarei Emīlijai Trubeckajai par sadarbību daudzu gadu garumā, par viņu kalpošanu, dāvāto sirds siltumu un smaidiem, kurus viņi ik reizi ienes, viesojoties pie mums!

Dievs ir brīnišķīgs! Lai Viņam gods, slava un pateicība!

Sarmīte Lauberte

Dieva klātbūtne silda sirdi
Tā liek atcerēties dienas
Kad biju mierā ar sevi
Mierā ar to, ka
Dievs mani nes.

Ir svarīgi notvert to mirkli,
Kad skaņa par mūziku top,
Un galvenais notvert to mirkli,
Kad cilvēks par draugu top!

Paldies par ilggadējo
sadarbību un sirds siltuma
ienešu mūsu namīgā
caur dziesmām, caur
Jūsu klātbūtni,
caur smaidu!

Senioru nams “Zilaiskalns”

2024. gada rudens

EIROPAS MĀCĪTĀJU KONFERENCE BELGRADĀ

No 27. līdz 31. augustam Belgradā (Serbijā) notika SDA Eiropas mācītāju konference jeb EPC (*European Pastors Council*), kuru organizēja Transeiropas divīzija.

Konference iesākās otrdienas vakarā ar svinīgu atklāšanas ceremoniju un dievkalpojumu un turpinājās ar četrām ļoti piepildītām un garīgi intensīvām dienām. Tajā piedalījās vairāk nekā 1200 mācītāji no aptuveni 33 valstīm.

Latvijas delegācija kopā ar delegātiem no Igaunijas un Lietuvas dzīvoja viesnīcā "Sava" netālu no konferences ēkas. Brokastis viesnīcā varēja baudīt jau no 6.45, tad īpaši šim nolūkam rezervēti autobusi delegātus veda uz konferences vietu, kur rīts iesākās ar kopīgām dziesmām un rīta dievkalpojumu, kam sekoja vairākas paneldiskusijas jeb "talk", bet pēc kopējām pusdienām katram bija iespēja piedalīties dažādos semināros (*workshop*), kuri turpinājās līdz pat vakaram.

Jāsaka, ka seminārus, šķiet, vadīja labākie no vislabākajiem savas jomas

speciālistiem. Tēmu un lektoru dažādība bija tik liela, ka visgrūtāk nācās izšķirties, uz kuru semināru doties. Katrā ziņā tur iegūtās atziņas un pieredze ir neaizmirstamas!

Šī konference bija ne tikai iespēja piedzīvot un uzzināt daudz ko jaunu, bet arī iespēja satikt senus, mīlus kolēģus no citām valstīm, nodibināt jaunus kontaktus un iegūt jaunus draugus.

Vakara dievkalpojums sākās astoņos vakarā, tūlīt pēc vakariņām, un parasti beidzās ap desmitiem vakarā, kad dalībniekus ārpusē jau gaidīja autobusi, lai nogādātu katru delegāciju uz naktsmītnes vietu.

Konference noslēdzās sabatā ar muzikālu festivālu. Tajā uzstājās jaunizveidotais EPC kopkoris, kurā varēja piedalīties ikviens dziedošais konferences dalībnieks.

Noslēguma ceremonijā uzrunu teica TED prezidents Daniels Duda, uzsverot domu, ka mums jāskatās nevis uz to, ko es varu vai nevaru, bet gan uz to, ko var Dievs.

KONFERENCES DELEGĀTU ATSAUKSMES

Imants Ģipslis: Jutos pagodināts un svētīts, ka varēju būt daļa no šī nozīmīgā notikuma, kurā bija iespēja satikties un dalīties pieredzē adventistu mācītājiem un draudzes vadītājiem no Eiropas valstīm. Šī konference man dāvāja iespēju piedzīvot patiesu sadraudzību un garīgu kopību ar citu tautu un valstu kalpotājiem. Tā bija iespēja stiprināt attiecības ar kolēģiem, dalīties pieredzē un diskutēt par mūsu kopīgajiem izaicinājumiem un mērķiem. Daudzas no diskusijām, kurās piedalījos, bija ne tikai iedvesmojošas, bet arī palīdzēja bagātināt redzējumu par draudzes turpmāko attīstību Latvijā.

Man īpaši nozīmīgas bija paneldiskusijas un semināri, kas aptvēra gan teoloģiskos, gan attiecību, gan praktiskās kalpošanas jautājumus. Ļoti uzrunāja lekcijas

SDA Eiropas mācītāju konferences dalībnieku kopbilde

Viktors Aleksejenko

Imants Ģipslis, Viktors Aleksejenko

Atpūtas brīdis

un diskusijas par evaņģelizācijas metodēm, mazajām mājas grupām, draudžu dēstīšanu un draudzes vadīšanu mūsdienu kontekstā, arī par to, kā saglabāt adventistu draudzes autentiskumu un identitāti strauji mainīgajā pasaulē.

Izstāžu paviljonā, ejot garām AWR (Adventistu vispasaules radio) stendam, biju patīkami pārsteigts redzēt, kā mācītājs, evaņģēlists, AWR Polijas darbinieks Viktors Aleksejenko, stāstot apmeklētājiem par evaņģelizācijas pasākumiem Eiropā, rādīja uz stendā izvietoto reklāmas baneri ar fotogrāfiju, kurā redzama kopbilde ar viņa vadītā evaņģelizācijas pasākuma dalībniekiem Latvijā, Rīgas 4. draudzes telpās.

Pateicība Pavlem Runičam (Pavle Runic), Belgradas Teoloģijas semināra dekanam, rektora vietniekam, kurš nelielai interesentu grupai noorganizēja ekskursiju uz Belgradas Teoloģijas semināru, kur intensīvā studiju programmā, fiziski studiju laikā atrodoties Saldū, studē vairāki

Latvijas un Lietuvas adventistu mācītāji un draudžu kalpotāji.

Šī konference man ļāva apzināties, cik būtiski ir turpināt uzsvert evaņģēlija vēsts izplatīšanu un garīgās atmodas nepieciešamību ne tikai Latvijā, bet arī visā Eiropā. Mēs esam aicināti būt gaisma un cerības balsts sabiedrībai, un šāda veida pasākumi palīdz atjaunot šo vīziju un stiprināt mūsu kopīgo misiju.

Elina Ģipsle: Bija īpaši liela priekštiesība būt kopā vairākas dienas ar kalpotājiem gan no Latvijas, gan no Baltijas, gan no mūsu divīzijas. Tas kalpoja kā atgādinājums, ka esam vienoti dažādībā, jo kultūras ir dažādas, bet evaņģēlijs viens. Bija iespēja vairāk būt kopā ar mācītāju sievietēm, iedrošināt citai citu. Iepazinos arī ar dažām mācītāju sievietēm no citām valstīm, apmainījāties kontaktiem. Piedalīšanās seminārā, kurā kāds mācītājs dalījās savā pieredzē ar TikTok video veidošanu, rezultējās minētajā vietnē ar video "Vai Tu zini, ka Dievs runā ar cilvēkiem?". Mūsdienīgi! Patika

atzīna, kas izskanēja vairākkārt – mums ir jābūt tur, kur ir cilvēki. Gan fiziski, gan virtuāli.

Atziņas no bagātīgajām un dziļajām svētrunām joprojām ir manā sirdī. Zinu, ka tas iedrošinās vēl ilgi! Paldies par iespēju būt kopā ar lielo Dieva ģimeni!

Līvija Baltrušaitē-Karzone:

Transeiropas divīzijas Mācītāju konference, šoreiz Belgradā, Serbijā, ir divīzijas vadības iniciatīva, kas tiek īstenota ik pēc pieciem gadiem, aicinot uz iedvesmojošu kopā būšanu mācītājus un nodaļu vadītājus no visas Transeiropas divīzijas.

Ļoti augstu novērtēju šī pasākuma organizēšanas procesu, ieguldītos pūliņus, laiku un augsto profesionalitāti. Man bija tā iespēja pieredzēt daļu no sagatavošanās darbiem, un jāsaka, ka organizatori bija padomājuši par lielām un mazām lietām, savlaicīgi sniedzot informāciju un vienmēr laipni atbildot uz jautājumiem. Visā pasākuma norises laikā Transeiropas divīzijas administratīvā komanda

Delegācijas dalībnieki no Latvijas

zilos krekļņos ar konferences logo bija sastopama "Sava centrā", gatavi atbildēt, parādīt, paskaidrot, noskaidrot, pavadīt. Viņu praktiskā kalpošana un iesaiste bija aizkustinoša.

Programma bija piepildīta, daudzveidīga un bagātināja dalībniekus ar pārdomām, pieredzes stāstiem un pozitīviem izaicinājumiem kalpošanā. Katra konferences diena iesākās ar kopīgu dievkalpojumu un paneldiskusiju un noslēdzās ar vakara dievkalpojumu, dienas vidus daļu piepildot ar dažādiem semināriem. Katrai dienai bija izraudzīta tēma, kas caurvija gan rīta un vakara svētbrižus, gan diskusijas, gan seminārus: *Iesaistīti misijā, Līdzdalīt mīlestību, Veidot mācekļus, Attīstīt kopienas* un vēlreiz, noslēgumā atgādinot, *Iesaistīti misijā*.

Priecājos par iespēju piedalīties semināros par draudzes dzīves aktualitātēm un jautājumiem, kas aktuāli katram personīgi savā ticības ceļā. Brīnišķīgi bija klusie brīži īpaši izveidotajā Lūgšanu istabā. Radoši pamudinājumi un iedvesma lūgšanām atstāja paliekošu iespaidu.

"Vienīgais veids, kā izglābt savu salauzto stāstu, ir to cieši ieskaust uz palikšanu citā, daudz lielākā stāstā!", bija vārdi no TED prezidenta Daniela Dudas noslēguma uzrunas, kas gan iedrošināja, gan aizkustināja, gan sapurināja, gan lika ļauties pārdomām par to, ka Dievs ir lielāks par visiem mūsu BET..., jo vēl aizvien, vairāk nekā divtūkstoš gadu pēc Jēzus, mēs dodam saviem bērniem vārdus Pēteris, Sāra, Estere, Pāvils,

Jānis, bet suņus dēvējam par Cēzaru un Neronu. Toreiz daudzi nebūtu gatavi likt savu naudu uz nelielu saujiņu kristiešu iepretim impērijas varenumam un spēkam, BET... Dievs ir lielāks par mūsu BET!

Ieva Truce: Programmā tika piedāvāts apmeklēt dažādu veidu seminārus. Lielākoties tie bija vērsti uz kalpošanas tēmu, jo tā bija visa kongresa/ konferences lielā tēma. Mani sevišķi uzrunāja seminārs par Barnabu kā superevanģelistu. Tur es atklāju, ka Barnaba savā dzīvē nodevās mentorēšanai, mērķtiecīgai ieguldīšanai citos Jēzus sekotājos – Pāvilā un Markā.

Par Barnabas dzīvi nav rakstīts daudz, bet viņa dzīves augļi ir iespaidīgi – tieši tie, kuros viņš ieguldīja, ir sarakstījuši lielāko daļu Jaunās Derības grāmatu un ir atstājuši milzīgu iespaidu uz kristiešu draudzes attīstību. Tas lika domāt, ka varbūt labākais, ko varam darīt, nav pašiem visu darīt, bet tā vietā ieguldīt citos. Ar vadītāju mūsu draudzēs bieži vien saprot to, kurš visu veic un ir redzamā persona. Bet kā būtu, ja mūsu draudzēs vadītāji saprastu, ka viņu pirmais pienākums ir ieguldīt citā vadītājā, darīt par mācekli nākošo vadītāju?

Dainis Rudzītis: Šī bija brīnišķīga iespēja piedzīvot plašāku vispasaules draudzes divīzijas mēroga sadraudzību, dzirdēt daudzās liecības, kā Dievs dara lielas lietas Savas tautas vidū, redzēt, kā draudzes organizācija Dieva uzdevumā dažādos veidos un visdažādākajiem līdzekļiem aizsniedz visas tautas un ciltis ar evaņģēlija vēsti un kalpo sabiedrībai.

No apmācību semināriem visspilgtākais iespaids palika no Džona Paulīna stundu garā ziņojuma par to, kā mūsdienās jaunieši bieži aiziet no draudzes, jo viņiem Dieva raksturs tiek nepareizi atklāts gan mācībā, gan savstarpējās attiecībās draudzē, parādot Radītāju kā bargu, draudošu ar elles mokām, neuzticamu, tiesājošu, tādu, kas tikai domā, kur *piekasīties*. Zāles lektors piedāvāja Atklāsmes grāmatas pētīšanu, kur lielās cīņas starp Kristu un sātanu ainojums atklāj mīlošā Dieva raksturu un kur tiek atmaskoti pretinieka meli, ar kādiem tas cenšas savu raksturu piedēvēt Radītājam.

Tāivaldis Vilnis: Pirmkārt, tā bija priecīga atkal satikšanās ar kolēģiem un kolēģēm pēc visiem *kovida* pandēmijas ierobežojumiem, atkal varējām pulcēties tik kuplā skaitā.

Otrkārt, bija ļoti dažādi lektori un lektores, kas padarīja interesantus gan svētbrižus, gan seminārus, jo nekas neatkārtojās.

Treškārt, es apmeklēju vairākus seminārus. Visi bija interesanti. Varu pieminēt vienu, kur kolēģe no Zviedrijas dalījās ar tēmu par mācītāju profesionālo izdegšanu. Viņa akcentēja Zviedrijā veikto pētījumu, ka viena no augstākajām riska grupām, kas ir pakļauta izdegšanai, ir tieši kristīgie kalpotāji. Tāpēc viņa ieteica iemācīties dažreiz pateikt nē, jo cilvēki grib, lai mācītājs piekrist visām iniciatīvām un plāniem.

Tāpat ikdienā jāspēj filtrēt, kas ir svarīgs un kas nav. Ja jūtamies noguruši, tad vajag paņemt atpūtu. Taču, ja esam nopietni izdeguši, tad jāvēršas pie speciālista, jo mēs taču

Konferences dalībnieki pie Teoloģijas fakultātes ēkas

paši arī, ja, piemēram, būtu lauzuši kāju, necenstos to izārstēt saviem spēkiem.

Nobeigumā gribu pateikt paldies visiem, kuri organizēja un vadīja šo pasākumu, kā arī pateikties visai Latvijas delegācijai, jo bija jauka sadarbība un pozitīvs noskaņojums. Noteikti liels paldies visiem ziedotājiem, kuri gādāja par to, lai mēs tik kuplā skaitā varētu apmeklēt šo nozīmīgo mācību konferenci!

Ieva Marcinkēviča: Par iespēju piedalīties tik plašā adventistu draudzes pasākumā esmu ļoti pateicīga. Būt kopā gan pielūgsmē, gan lekcijās, uzrunās un sadraudzības brīžos bija tiešām īpaši.

Gribu izcelt vienu no semināriem, kura nosaukums bija "Unraveling the ties of hurry. Embracing the peacefull pace of life" ("Steigas saišu atšķetināšana. Iesaistoties mierīgā dzīves ritmā"), runātājs Billijs Hangeits (*Billy Hungate*). Tajā tika pārrunātas tādas mūsdienām raksturīgas lietas kā steiga, aizņemtība, nogurums un tas, kā atrast un nolikt tik vajadzīgo laiku ar mūsu Radītāju. Šis ir atziņas, kuras guvu:

- 1) laiks un vieta, lai satiktos ar Dievu, ir jāieplāno;
 - 2) laikam, kuru pavadām ar Dievu, nevajadzētu būt sasteigtam vai pienākuma pēc;
 - 3) mana vērtība nav balstīta tajā, cik daudz vai ko esmu izdarījusi, bet gan tajā, kas un kāda esmu. Tieši tāda varu iet pie Dieva;
 - 4) dvēseles uzdevums ir sadzirdēt Dieva balsi no Debesīm.
- Lai ikkatram savā klusajā laikā ar Dievu izdodas to piedzīvot!

Valdis Zilgalvis: Es ļoti pateicos draudzes vadībai par organizēto Eiropas mācītāju sanāksmi! Tikšanās ar draugiem, sniegto svētrunu un lekciju saturs, tas, cik viss bija pārdomāts, kalpošanas piemēru daudzveidība mani pārsteidza, sasildīja un deva jaunu degsmi kalpot draudzei un tiem, kas meklē Dievu.

Man nopietni lika aizdomāties Daniela Dudas noslēguma svētruna, kurā viņš iezīmēja vīziju par draudzi, kas ir pārdomāta, inovatīva un dziļi iesaistīta mūsdienu problēmu jautājumos. Viņš vilka paralēles ar Jēzus lēmumu aizvest Savus mācekļus uz Cēzareju Filipi, vietu ārpus viņu kultūras komforta zonas, lai mācītu mācības, kuras viņi nevarēja apgūt pazīstamajā Galilejas vidē. "Tāpat kā Jēzus iepazīstināja Savus mācekļus ar jaunām idejām un kultūrām, arī mums ir jābūt gataviem iziet un sadarboties ar apkārtējo pasauli."

Anna un Normunds Ģipšļi: Kas patika visvairāk? Semināri, jo tajos varēja iegūt jaunu informāciju, jaunas atziņas un plašāku redzējumu, kaut ko tādu, kas nebija dzirdēts! Mums patika arī tas, ka pasākums bija ļoti labi organizēts. Tā kā "Sava" centrs neatradās blakus viesnīcai, turp bija jābrauc ar speciāli organizētu autobusu, mēs izjutām, ka par mums ļoti rūpējas, jo tikām atvesti un aizvesti, tas viss bija rūpīgi izplānots.

Vēl mums vēl patika svētrunas, tās ļoti iedvesmoja, īpaši uzrunāja informācija par mājas grupām Japānā.

Ko ieguvām? Pozitīvas emocijas un jauku sadraudzību! Normunds varēja sastapt savus ukraiņu kolēģus

un studiju pasniedzējus, par kuriem politisko apstākļu dēļ šķita, ka satikties nekad vairs nebūs iespējams.

Vilnis Latgalis: Esmu bijis diezgan daudzos šādos pasākumos. Tas, kas mani īpaši uzrunāja šogad, bija "talk" jeb saruna pēc rīta svētbrīža pirms pusdienām. Šajā starplaikā katru dienu bija tāds kā sarunu un uzrunu šovs, tāda sadaļa no šī pasākuma, kuru vadīja TED Komunikācijas nodaļas vadītāji Deivids Nīls (*David Neal*) un Vanesa Picuto (*Vanesa Pizzuto*). Viņi pieaicināja vēl citus runātājus, notika nelielas diskusijas. Mani šī sadaļa ļoti uzrunāja, tā bija noderīga un praktiska.

Arī semināri jeb darba grupas bija vērtīgi. Apmeklēju vairākus, sevišķi prātā palika brālis no Jaunzēlandes. Viņš runāja par to, kā cilvēki uztver Dievu un kā, vadoties no šīs uztveres, veidojas viņu garīgā pasaule, garīgā izpratne gan par Biblii, gan arī par cilvēka un Dieva attiecībām.

Bija vēl daudz cita interesanta. Vēlos atzīmēt, ka katrs šāds pasākums ir vērtīgs dēļ kopības kolēģu starpā – tas ir kopīgs ceļojums, kopīgas maltītes, kopīgs laiks, tas viss ārkārtīgi bagātina un iedvesmo. Paldies TED un LDS vadībai par šādu iespēju! Ceru, ka arī nākotnē būs šādi brīnišķīgi pasākumi!

Ineta Možeiko: Šī bija lieliska iespēja iepazīt Transeiropas divīzijas dalībniekus un vispasaules draudzi caur tās mācītājiem. Ieguvu vērtīgas pārdomas un idejas par misijas izplatīšanu gan kontekstā ar Latviju, gan lokāli ar Alūksni.

Aiva un Ainārs Gaiļi: Liels paldies par doto iespēju piedalīties

Sabatskolas paneldiskusija

TED mācītāju konferencē Belgradā! Tas tiešām bija iedvesmojoši.

Priecājamies, ka Dievs varēja runāt uz mūsu sirdi caur izvēlētajiem runātājiem, piemēram, caur Kendras Valentines svētrunu par Nikodēmu, kurš nāca pie Jēzus naktī. Vai pēc tikšanās ar Mācītāju viņš izgāja no ēnas? Vai viņš pilnībā izgāja no ēnas pēc Kristus nāves, kad atnesa svaidāmās zāles, ievīstīja Svētās miesas audeklā un ielika kapā? Tas raisīja pārdomas, kas notika ar viņu vēlāk. Vai viņš pievienojās kristiešu kopienai? Tas liek uzdot personīgus jautājumus par dažādām dzīves situācijām. Vai mēs izejam no ēnas? Cik daudz izejam? Kurā brīdī izejam? Vai kādā dzīves posmā izejam, bet citā atkal nejausi ieslīdam atpakaļ? Vai mēs kā konfesija dažreiz nobīstamies no starmešu gaismas un labprātāk ieejam ēnā?

Pārdomas raisīja arī TED divīzijas vadītāja Daniela Dudas noslēguma runa, ka mēs Eiropas sekulārajā sabiedrībā neko nevaram izdarīt, lai pievērstu cilvēku skatu Jēzum, bet Dievs VAR. Tas dod cerību, kad nolaižas rokas un redzam, ka cilvēkiem reliģija neinteresē. Dievs VAR, un Dievs uzrunā. Viņš neatstās nevienu cilvēku neuzrunātu.

Prieku deva arī slavēšanas grupa, kas dziedāja no sirds. Interesanti bija vērot citu tautu temperamentu, gan dziedot dziesmas, gan klausoties runas. Tas ļoti atšķīrās no mūsu mentalitātes un kultūras izpratnes.

Paldies organizatoriem un arī Latvijas grupai par savstarpēju tuvināšanos un palīdzību! Mēs sajūtāties Dieva mīlēti, un ceram, ka tā jutās ikviens klātesošais.

Vineta Laudurga: Mūsu divīzijas ik pēc pieciem gadiem organizētā mācītāju un nodaļu vadītāju sanāksme ir pasākums, kuru gaidām ar prieku, jo tur varam satikt savus kolēģus no citām valstīm, piedalīties iedvesmojošos dievkalpojumos un uzzināt daudz jauna lekcijās.

Latvijā, tāpat kā citās Eiropas valstīs, draudžu locekļu skaits nepieaug tā, kā mēs to vēlētos. Bieži izskan vārdi, ka pasaule pēc Covid-19 pandēmijas ir mainījusies. Jēzus aicināja Savus mācekļus (tātad – arī mūs) būt par cilvēku zvejniekiem, taču dažkārt sajūta ir tāda kā Pēterim, kurš sacīja: “Meistar, mēs cauru nakti

esam strādājuši un nenieka neesam dabūjuši.” (Lk. 5:5) Tāpēc man ļoti patika tas, ka visi svētbriži un paneldiskusijas sanāksmē bija vērstas uz draudzes kalpošanu pašreizējā pasaules situācijā.

Prezentācijā “Iepazīsti savu diķi” runātājs akcentēja to, ka mums ir jāiepazīst pasaule, kurā dzīvojam. Mums ir labas, jau iestrādātas programmas un veidi, kā tās realizēt, taču cilvēku atsaucība ir niecīga. Pasaule ir mainījusies, bet mūsu maksķērēšanas metodes palikušas tās pašas vecās. Šodien mums jākoncentrējas ne tikai uz zivīm un maksķērēšanu, bet jāvelta uzmanība arī ūdenim – jūrai, kurā zivis mīt, jāiepazīst jūras raksturs, draudošās briesmas un ne tikai. Ir jāiemācās nirt zem ūdens, izvairīties no haizivīm un peldēt kopā ar zivīm, jo izrādās, ka “zivis” vērtē laiku, kuru pavadām kopā ar tām.

Savukārt Petrass Bahadurs (*Petrus Bahadur*), Adventistu un musulmaņu attiecību centra vadītājs, kura lekciju es izvēlējos noklausīties, pārsteidza klausītājus, paziņodams, ka trīs eņģeļu vēsti vislabāk sludina tieši musulmaņi. “Bīsties Dievu! Dod Viņam godu!” viņi sludina tik skaļi kā reti kurš, pat izmantojot skaļruņus, un sludina to pa visu pasauli atbilstoši situācijai: vai nu mierīgi, vai agresīvi, jo tic Dieva tiesas stundai, uz kuru visi ir jāsatagatavo. Tā kā kristieši baidās no šīs skaitliski lielās grupas, kurai nav viegli evaņģelizēt, tad Dievs, runājot šī lektora vārdiem, musulmaņus tagad ved pie kristiešiem uz Eiropu. Arī šis lektors akcentēja, ka cilvēki ilgojas nevis pēc mutiskas sludināšanas, bet grib redzēt, kā mēs izdzīvojam savu ticību ikdienā. Izrādās, ka “zivis” gan Rietumu valstīs, gan Āzijā, gan Austrumos grib, lai peldam ar tām kopā, t.i., dāvājam tām savu laiku un kopā būšanu.

Novērtējot pašreizējos apstākļus pasaulē, mūsu divīzijas prezidents Daniels Duda iedrošināja zālē sēdošos, teikdams, ka šis ir lielisks laiks kalpošanai, jo tad, kad pasaulē ir vissliktākā situācija, draudze var sevi parādīt visaugstākajā līmenī.

Sagatavoja LDS Komunikācijas nodaļas vadītāja Vineta Krauliņa

“Novirzieniem arī jābūt, lai taptu redzami jūsu starpā ticībā rūditie.” (1. Kor. 11:19)

Tas ir ļoti patīkami – atrasties starp ļaudīm, kuriem ir vienādi uzskati. It īpaši sabatskolas nodarbībā, kad skolotājs, uzdodot savus jautājumus, var rēķināties, ka dalībnieki sniegs paredzamas atbildes. Tomēr nākas saskarties arī ar atbildēm, kuras aizved pavisam citos virzienos, “gar mežmalu”. Te nu būtu svarīgi uz šiem atšķirīgajiem viedokļiem atbilstoši un ar atbildību prasmīgi reaģēt.

Kad izskan atšķirīgi viedokļi, var izcelties zināmas problēmas ne tik daudz ar šo viedokļu paudējiem, cik ar pašiem draudzes locekļiem. Reiz kādā Sabatskolas nodaļu vadītāju sanāksmē izskanēja jautājums: “Kā nodrošināt mūsu sabatskolas nodarbības laikā drošu vidi atšķirīgiem viedokļiem?” Ar to bija domāta personas drošība sniegt atšķirīgas atbildes uz uzdotajiem jautājumiem. Neiecietība pret atšķirīgu viedokli var izvērsties visai asa, kas neļauj veidot sadraudzību un veselīgu atmosfēru dievkalpojumos. Atšķirīgs viedoklis var izskanēt no interesentu vai no jauno draudzes locekļu mutes. Var gadīties, ka jaunais sabatskolas dalībnieks bez iepriekšējās pieredzes, no visas sirds pārliecināts kādā lietā, nesniedz sagaidāmo atbildi un piedāvā atšķirīgu skatījumu. Tad var sanākt, ka šis jaunais cilvēks saņem pamatīgu vārdu “pērienu” par savu pārgalvību. Pēc šīs “sapurināšanas” jaunais cilvēks saprot, ka te tik brīvi izteikties nevar, un apklust. Arī citi sabatskolas dalībnieki nevēlas piedzīvot ko tikpat mulsinošu, tādēļ izvēlas paklusēt un neatbildēt pat uz pašiem vienkāršākajiem jautājumiem.

Andris Pešelis

KĀ BŪTU JĀREAĢĒ UZ ATŠĶIRĪGIEM VIEDOKĻIEM, KAS IZSKAN MŪSU VIDŪ?

Atšķirīgs viedoklis sabatskolā var būt pat labs, jo tas var kalpot par “ticības rūdījumu”. Tas spēj paplašināt redzesloku vai dod iespēju paskatīties ārpus rāmjiem. Noteiktā veidā aplūkots atšķirīgais viedoklis spēj pat stiprināt un iedrošināt. Tomēr – kāpēc ir vērojama tik karsti nosodoša reakcija uz atšķirīgu viedokli? Tās varētu būt bailes, ka atšķirīgais viedoklis iesēs šaubu sēklas un uzaudzinaš ķecerības, kas izpostītu visu draudzi.

Var būt kādi smagi gadījumi, kad tas tā tiešām varētu notikt, tomēr ne visi atšķirīgie viedokļi spēj to paveikt. Liela daļa atšķirīgo viedokļu tiek izsacīti no nezināšanas un tiek laboti, tiklīdz cilvēks noskaidro precīzākas atbildes. Kā tās pasniegt atbilstošā veidā, lai oponents neizjustu pazemojumu vai nosodījumu? Te ir vieta, kur Dieva bērniem parādīt Kristus garu savstarpējā sadraudzībā. Var gadīties situācija, ka sabatskolas nodarbībā piedalās kādas citas konfesijas loceklis, kurš kādā jautājumā izsaka atšķirīgu viedokli. Kā uz to reaģēt? Atšķirīgie viedokļi citās konfesijās paliek nemainīgi, lai arī ko mēs pasakām savā sabatskolā. Kad sabatskolā ir vairāki dalībnieki, tie pavisam viegli spēj uzvarēt vārdu cīņā ar oponentu. Uzvarēt vārdu cīņā jau var, bet – vai pēc tam nepaliks nepatīkamas emocionālas nogulsnes, kuras aizēnos iespējamo turpmāko draudzību? Veids, kā atšķirīgu viedokļu gadījumā notiek diskusijas

mūsu sabatskolās, ir ļoti svarīgs. Ne vienmēr būtu nepieciešams uzvarēt vārdu cīņās. Daudz svarīgāk ir mantot dvēseli Kristum. To izdarīt spēs vienīgi tas, kurš dzīvo ar Kristu un kurā ir Kristus. Par sabata dusu nav jāplēšas un jāstrīdas. Ar darbiem parādi, ar ko sabata dusa ir pārāka par visu citu.

Kaut gan te var notikt arī tāda situācija – visi sabatskolas dalībnieki ir laipni, draudzīgi, atšķirīgā viedokļa paudēju nenosoda, bet cenšas to maigi vest pie Dieva Vārda, un tad gadās VIENS tāds “eksemplārs”, kurš pasaka kaut ko lieku un nevajadzīgu, padarot visu pārējo pūles vēltīgas. Vienu vārdu sakot – uzliek odziņu uz tortes! Kad šim mīļajam brālim (vai māsai) tiek jautāts, kāpēc viņš to tā pateica, tas ar neviltotu izbrīnu seļā atbild, ka nav spējis rīkoties savādāk, jo ir tikai aizstāvējis patiesību.

“No jūsu pašu vidus celsies vīri, ačgārnības runādami, lai aizrautu mācekļus sev līdzi.” (Ap. d. 20:30) Ko darīt ar šiem mūsu mīļajiem un labi pazīstamajiem “vīriem”, kuri pauž ačgārnības? Grūti savaldīties, kad kāds iesāk runāt ačgārnības par sabatu, Trīsvienību, Jēzu Kristu, plakano zemi, Kristus otrās atnākšanas datumiem, citādākiem pravietojumu skaidrojumiem un tamlīdzīgi. Dažkārt ačgārnības pauž “vīri”, kuri adventistu vidē ir uzturējušies gadu desmitiem, un var tikai pabrīnīties, kur viņi tādas pārgudrības ir “sagrābstījuši”. Taču

internets ir pilns ar pārgudrībām. Kurš ko meklē, tas to arī atrod. Tagad mūsu draudzēs mācītājs uz vietas nemēdz būt katru sabatu. Ar svētrunām kalpo dažādi vīri un arī sievas. Kas tik netiek sarunāts mūsu draudžu svētrunās! Šķība teoloģija būtu viena lieta, bet izskan arī nepārbaudītas liecības. Kā uz to reaģēt? Dažkārt vietā ir klusums, jo, zinot paviršību klausītāju vidū, dažu ačgārnu domu var arī neatkārtot, jo to neviens nebūs pat pamanījis. Savukārt, to atkal izceļot, ačgārnībai var tikt pievērsta nepamatoti liela uzmanība. Tas nav nepieciešams.

Tomēr pavisam kas cits ir tad, ja ačgārnajai domai rodas atskaņas un par to iesākas sarunas. Tad noteikti un ar mīlestību būtu nepieciešams veikt noteiktas piebildes un precizējumus. Ačgārns viedoklis būtu jāizgaismo, lai tas Dieva Vārda gaismā būtu saskatāms kā ačgārns. Tomēr tas būtu jādara bez oponenta pazemošanas vai norādīšanas ar pirkstu.

Kristum daudzkārt nācās saskarties ar atšķirīgiem viedokļiem. Veids, kā Jēzus rīkojās ar atšķirīgiem jautājumiem, būtu jāņem par paraugu arī mums. No atšķirīgiem viedokļiem nav jābaidās. Maldīgi nespēj izdzēst patiesības gaismu. Nepieciešams vien padoties Dievam, stāties pretim velnam, un tas bēgs (Jēk. 4:7). Dieva Gars dos gudrību, ko pasacīt tā, lai sacītie vārdi būtu kā zelta āboli sudraba šķīvjos (Sal. pam. 25:11), un – “izturieties gudri pret tiem, kas nepieder pie draudzes; izmantojiet šo laiku. Jūsu runa lai aizvien ir tīkama, ar sāli sālīta, lai jūs zinātu, kā ikvienam atbildēt”. (Kol. 4:5, 6)

Lai tā notiek mūsu sabatskolās un savstarpējā saskarsmē!

Izturieties gudri pret tiem, kas nepieder pie draudzes; izmantojiet šo laiku. Jūsu runa lai aizvien ir tīkama, ar sāli sālīta, lai jūs zinātu, kā ikvienam atbildēt”. (Kol 4:5, 6)

KOSMISKAIS KARŠ

Valdis Zilgalvis – Smiltenes
draudzes un Rūjienas
draudzes mācītājs

Transeiropas divīzijas organizētajā Eiropas mācītāju sanāksmē starp daudziem citiem akūtiem dzīves izvirzītiem jautājumiem tika risināts jautājums, kādēļ daļa jauno cilvēku atstāj draudzi.

Pētot jauniešu atbildes, izcilais Jaunās Derības pētnieks Dr. Džons Paulīns (*Jon Paulien*) nāca pie secinājuma, ka iemesls tam ir vēstījums – kādu mēs atklājam Dievu. Dievs vairāk tiek ainots kā Valdnieks tronī, kurš seko, lai visi likumi tiek ievēroti. Viņš tiek attēlots kā tiesnesis, kā dusmīgs un tāds, kurš visus netaisnos beidzot sadedzinās ugunī.

Otrkārt, jaunieši ir neapmierināti ar to, kā pret viņiem izturas draudzē. Šie jaunie prāti tik daudz neņem vērā, ko viņiem sakām, bet gan to, kādi mēs esam. Tad viņi saka: ja tas ir tā, tad labākas iespējas paveras, domājot, ka Dievs neeksistē. Jo, ja Dievs neeksistē, viņi jūtas labi, bet, ja Viņš eksistē, tas vieš bailes.

Kas izraisa šādu nepareizu izpratni par Dievu? Interesantā veidā to parāda Atklāsmes grāmata. Tā, stāstot par Lielo cīņu, parāda, ka galvenā cīņa notiek par Dieva rakstura izpratni cilvēka prātā. Kosmiskais konflikts ir vislielākais stāsts, kas Bibēlē tiek ļoti sīki attēlots no pašiem sākumiem, no augstumiem Debesīs, līdz pat zemei.

Galvenais teksts, kas par to vēsta, atrodams Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā. Ja nebūtu šīs nodaļas, mēs nerunātu par kosmisko konfliktu jeb lielo cīņu. Tā bagātīgā, simboliskā valodā attēlo kosmisko karu starp labo un ļauno, kurā pūķis (sātans) ir galvenais spēks, kas pretojas Dieva

mērķiem, cīnoties pret Cilvēka Dēlu. Dažādie pret Dievu vērstie uzbrukumi – ar maldināšanu, apsūdzēšanu vai tiešu vajāšanu – cenšas graut Dieva raksturu, apšaubot Viņa taisnīgumu, suverenitāti un labvēlību. Tomēr stāstījums uzsver arī Dieva galīgo triumfu un Viņa rakstura attaisnošanu, parādot Viņa taisnīgo valdīšanu pār visu radību. Kristus izlietās asinis pie krusta sniedz cerību katram cilvēkam iegūt glābšanu.

Par šo konfliktu ļoti skaidri sludināja jau pirmkristieši. Kā mēs to zinām? Otrajā gadsimtā pret kristietības mācībām un arī pret mācību par kosmisko konfliktu starp Dievu un sātanu vērsās grieķu filozofs Celsuss. Pret viņa kritiku vērsās Origenis.

Izrādās, ka arī vēlāk vēstures gaitā, periodā pirms Elenas Vaitas, bija kristieši, kuri rakstīja un runāja par Lielo cīņu. To dara arī pēc viņas, pat 21. gadsimtā, pat citu konfesiju cilvēki, piemēram, plaši pazīstamais anglikāņu teologs N. T. Raits (*N. T. Wright*), Eleanora Stampa (*Eleanor Stump*), Franks Pereti (*Frank Peretti*) un, protams, vairāki adventistu Bībeles pētnieki – zinātnieki.

Šī cīņa sākās Debesīs. Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā lasām, kā sātans

pievīla daļu eņģeļu. Tur teikts, ka pūķa “aste velk no debesīm trešdaļu zvaigžņu”. Vārds “aste” saskaņā ar Jesajas 9:14 nozīmē ‘meli’. Tātad ar meliem sātans pievīla eņģeļus. Kur viņi tika nomesti? Uz zemes. Pieviltie eņģeļi atrodas šeit, uz zemes!

Lasot par cilvēka kārdināšanu 1. Mozus grāmatas 3. nodaļā, **mēs neatrodam vārdu “sātans”**. Tur nav minēti arī ļaunie eņģeļi. Bet sātans tur bija. Kas par to liecina? Par to liecina Atklāsmes grāmatas 12. nodaļa. Tur pūķim ir piedēvēts vārds “sensenā čūska, velns un sātans” (9. pants). Tā ir atsauce uz “čūsku”, kura kārdināja Ievu, sējot šaubas par Dieva raksturu un melojot: “[...] mirt nemirsiet vis [...]” (1. Moz. 3:4)

Paredzot sliktāko iespēju, Dievs jau pirms mūsu zemes un cilvēka radīšanas izstrādāja glābšanas plānu. Ja cilvēks tiks pievilts, Dievs gādās par glābšanu. **Upurjērs** mirs cilvēka vietā un tādā veidā atgūs cilvēkam mūžīgo dzīvību. Pie kam apustulis Pāvils atklāj mums to, par ko esam mazāk runājuši un aizdomājušies. Mēs zinām, ka Jānis Kristītājs norādīja uz Jēzu kā Upurjēru, bet Pāvils atklāj, ka pats “Dievs bija iekš Kristus, salīdzinādamas pasauli ar Sevi pašu, tiem viņu grēkus nepielīdzinādam” (2. Kor. 5:19).

Kad sākam domāt, kāds ir Dievs, tad tas mūs maina, un tas maina mūsu stāstu. Te ir tas, kas ienes mieru. Mēs kļūstam līdzīgi tādām Dievam, kādu pielūdzam.

Viņš mūs jau no pasaules radīšanas ir ierakstījis “nokautā Jēra dzīvības grāmatā” (Atkl. 13:9). Tik mīļš ir mūsu Radītājs, kurš pats uzņemas atbildību par Saviem radījumiem!

Tātad Dievs ir ne vien mūs radījis, bet arī, jau radot šo pasauli, ir paredzējis mūsu glābšanu un pats tajā piedalījies. Tas liek vairāk domāt par vēl cienīgāku Radītāja pielūgsmi no mūsu puses.

Interesantākais ir tas, ka sātans, būdams varas kārs, netaisns, melis un slepkava, piedēvē šīs savas īpašības Dievam un mudina mūs šādā veidā skatīties uz Dievu. Kāpēc?

Ja uzlūkojam mūsu Dievu kā valdonīgu, nespējīgu iežēloties par cilvēka vajībām, tad šāda sagrozīta rakstura iespaidā veidojas arī mūsu garīgais cilvēks. Ja sātans ir brāļu apsūdzētājs, kurš tos apsūdz dienām un naktīm, tad viņš šo garu grib uzvelt Dieva sekotājiem, mudinot mūs būt kritizējošiem un neiecietīgiem citam pret citu.

Cilvēki raugās uz mums kā uz Dieva attēlu. Tā cilvēki ir raudzījušies uz Dieva pielūdzējiem visos laikos. Tā apkārtējās tautas, vērojot Israēlu, smēlās iespaidus par Israēla Dievu. Tā jaunie cilvēki raugās uz draudzi un tās pieredzējušiem locekļiem šodien.

Vai nav savādi, ka žēlsirdīgo Dievu Vecās Derības cilvēks parasti uzskatīja par cietsirdīgu valdnieku, neskatoties uz to, ka Viņš Israēlu bija glābis no Ēģiptes verdzības, vadījis tos tuksnesī, ēdinot un sniedzot Savu klātbūtni? Gan Mozum, gan Elijam Tas Kungs bija stādījies priekšā kā žēlsirdīgs un mīlošs Dievs. Arī Jona to saprata, un viņam, pretēji savai dabai, bija jāizsaucas: “Es zināju, ka Tu esi žēlīgs un mīlestības pilns Dievs, lēnprātīgs un bagāts žēlastībā!” (Jonas 4:2) Tomēr tautai bija cits skatījums, tādēļ varam redzēt seno Israēla pilsētu drupās tik daudz elku tempļu...

Sagrozītos priekšstatus par Dievu nāca izjaukt Jēzus Kristus. Jēzus aculiecinieks Matejs, rakstot evaņģēliju, vairākas reizes atgādina, ka “Jēzus **piepilda** to, ko pravieši rakstījuši”. Jēzus piepilda Rakstus ne tikai ar to, ka ir piepildījis pravietotais attiecībā uz laiku, bet galvenokārt ar to, ka praviešu teiktais nu ir ieguvis jaunu nozīmi. Jēzus visu teikto ir piepildījis Sevī. Pēc trīs ar pus

gadu kopā būšanas Viņš mācekļiem sacīja: “Kas Mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu.” (Jāņa 14:9)

Protams, sātanam tas nepatika. Tāpēc Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā parādīta ļoti satraucoša aina. Tur sātans ainots kā pūķis, kurš gaida, kad no sievietes dzims Dēls, lai to aprītu. Mēs zinām, ka Jēzus dzīves laikā velns ļoti centās Jēzu iznīcināt. Jau bērnībā Jēzus bija jāved prom no slepkavas Hēroda. Jēzus un sātana vārdu karš spilgti iezīmējās ar kārdinājumu tuksnesī. Neskaitāmie uzbrukumi no farizeju puses un lēmums Jēzu nogalināt it kā vainagojās pie krusta, tomēr tas izrādījās uzvaras sākums pār sātanu. Jēzus izcietā visu grēcinieku sodu. Jēzus augšāmcēlās un pacēlās Debesīs.

Tad ir teikts: “[...] izcēlās karš Debesīs. Mihaēls un viņa eņģeļi sāka karu ar pūķi. Un pūķis un viņa eņģeļi karoja. Bet viņam nepietika spēka, un tie zaudēja savu vietu Debesīs. Milzu pūķis tika satriekts – sensenā čūska, ko sauc par velnu un sātanu, kas maldina visus pasaules iedzīvotājus, – viņš tika nomests un līdz ar viņu nomesti viņa eņģeļi.” (Atkl. 12:7–9) Tās bija tās desmit dienas no pacelšanās Debesīs līdz Vasarsvētku dienai. Tajā karā sātans zaudēja vietu Debesīs.

Ar to sātans ir zaudējis arī savas uzurpētās prokurora tiesības. Viņš kā brāļu apsūdzētājs ir gāzts. Atklāsmes grāmatas 4. un 5. nodaļa parāda skaisto ainu par to, kā Jēzus ieņem vietu pie Dieva uz Viņa troņa. Tā bija Lucifera iekārotā vieta. Viņš gribēja līdzināties Visuaugstākajam. Bet Jēzus pazemība, patiesums, Viņa upuris pie krusta un augšāmcelšanās deva Jēzum tiesības pārvaldīt cilvēces un arī visa Universa vēsturi. Tas tiek parādīts tā, ka Viņš saņem aizzīmogoto rakstu rulli un ir vienīgais, kurš ir cienīgs to atvērt. Debesīs ir svinības.

Bet nu šis Kosmiskais karš ir pārcelts uz Zemi – “Vai! zemei un jūrai, jo velns ir nokāpis pie jums, viņš ir dusmu pilns, zinādams, ka laika viņam ir maz.” (Atkl. 12:12)

Sieviete bēg tuksnesī. Daudzi dēļ savas uzticības Kristum zaudē dzīvību. Tomēr Kristus kā uzvarētājs piešķir Savu uzvaru cilvēkiem. Kā?

Līdzeklis pret sātana maldiem ir augšāmceltā Kristus dāvētās svētības: Gara klātbūtne un spēks,

kuru Viņš apsolīja aizejot, grēku piedošanai izlietās asinis un bezbailīgs apliecinājums, kuru iedrošina Kristus klātbūtne.

Mums nav jābūt zaudētāja pusē. Mums nav jāklusās viņa melos par Dievu. Mums nav jāpiepilda savs prāts ar aizdomu teorijām. Mums nav jāmeklē brāļos un māsās kļūdas. Mums jāļauj, lai Gars izlej sirdī dievišķo mīlestību – tādu, kāda tā atklājās Kristū.

Ko šis kosmiskais konflikts māca?

Ja karš ir karš par prātu, ja tas ir vārdu karš, tad ko mēs varam teikt par reliģiju? To, ka Dievs strādā katrā reliģijā. Svētais Gars ir tur un darbojas, tiecoties ietekmēt, un arī sātans darbojas katrā reliģijā. Kosmiskais konflikts nav starp mums un viņiem. Līnija starp labo un ļauno nav novilkta starp mums un viņiem. Tā ir līnija, kas iet cauri manai sirdij. Kad es to aptveru? Ja salīdzinām savu ļoti labo reliģiju ar kāda slikto, tad mums šķiet, ka mēs esam daudz labāki. Bet arī viņi domā un rīkojas tāpat. Tādējādi mēs nepamanām daudz lielāko stāstu.

Ja runājam par politiku, ko tā mums stāsta? Tā stāsta, ka sātans strādā katrā zemē un katrā politiskā partijā. Bet arī Dievs darbojas katrā zemē un katrā politiskā partijā.

Kad sākam domāt, kāds ir Dievs, tad tas mūs maina, un tas maina mūsu stāstu. Te ir tas, kas ienes mieru. Mēs kļūstam līdzīgi tādām Dievam, kādu pielūdzam. Savukārt, ja gribam izpatikt Dievam, darot pāri citiem, tad kādu Dievu mēs attēlojam? Ja stāstām par citām baznīcām zemiskas lietas, tad kādu mēs ainojam Dievu? Ja kritizējam un tiesājam brāļus un māsas, tad mēs parādām Dievu kā notiesājošu un kritisku. Ja tā darām, tad mēs citiem stāstām: “Lūk, tāds ir Dievs!”

Savukārt, ja Dievs ir žēlsirdīgs, piedodošs un laipns un ja uz tādu Dievu mēs fokusējamies, tad kļūstam aizvien vairāk un vairāk līdzīgi Viņam. Tad silti kļūst arī tiem, kuri mūs vēro. Tā ir mums dāvētā uzvara šajā Kosmiskajā karā.

1844. GADA 22. OKTOBRIS – “LIELĀS VILŠANĀS DIENA”

Andris Pešelis

Šogad apņir 180 gadi kopš šī adventistiem tik nozīmīgā datuma. Reiz kādā amerikāņu žurnālā lasiju par diviem adventistiem, kuri viens otru 22. oktobrī – pa pusei ar humoru, pa pusei nopietni – mēdza apsveikt “Lielajā vilšanās dienā”. Kā uz šo piemiņas dienu reaģēt? Varbūt tā, kā to nodēvēja kāds sludinātājs: “Mēs, adventisti, nekad nespēsim atteikties no 1844. gada, kas mums ir kļuvis par sava veida “nabas saiti”.”

Adventistu kustība gan izveidojās krietni pirms 1844. gada, taču tieši ar šo gada skaitli adventisti ir kļuvuši atpazīstami visā pasaulē. Pat paši celmlauži to nodēvēja par “skaļo saucienu”, kad publiski tika izsludināts – Bībeles pravietojumi norāda uz 1844. gada 22. oktobri kā Kristus otrās atnākšanas dienu.

Kristus tanī dienā neatnāca. Ārpus adventistu draudzes to nodēvēja par “viltus pravietojumu”. Kādi aiz savas nezināšanas piedēvē sludināšanu par 1844. gadu Elenai Vaitai, taču tas nav vēsturiski precīzi. Elena Vaita tobrīd bija 17 gadus veca un piedalījās adventistu sapulcēs tikai kā klausītāja. Viņas pravietiskā kalpošana iesākās vēlāk – 1844. gada decembrī, bet tas jau ir cits stāsts.

Klifords Goldšteins savā grāmatā “1844. gads – tas ir vienkārši” raksta:

“Kura Daniēla grāmatas nodaļa sniedz visvairāk informācijas par izmeklēšanas tiesu? Vairākums cilvēku atbildēs, ka Daniēla 8. nodaļa, jo tur mēs atrodam svarīgo rakstvietu: “[...] līdz divi tūkstoši trīs simti vakariem un rītiem, tad svētnīca tiks atkal atzīta par taisnu un atgūs atkal

savas tiesības.” (Dan. 8:14) Tomēr šī atbilde nav pareiza. Lai gan Daniēla 8. nodaļa mums sniedz svarīgu informāciju, tā ir nozīmīga tikai tādēļ, ka ir nepieciešama, lai noskaidrotu tiesas laika datumu. Patiesībā lielākā daļa informācijas par izmeklēšanas tiesu ir atrodama Daniēla 7. nodaļā. Pat ja mums būtu pieejama tikai Daniēla 7. nodaļa, ar to pietiktu, lai pierādītu, ka pirms Kristus nākšanas notiks ticīgo tiesāšana, un mēs spētu norādīt arī aptuveno šīs tiesas laiku.”

Skaidrojumi par 1844. gadu nav atrodami tikai Daniēla 8. nodaļā. Lai šo tematu varētu skaidrot, ir jālieto plašāks konteksts. Adventistu celmlauži tam lietoja Daniēla grāmatu un Atklāsmes grāmatu. Atskārsme par to, kas bija noticis 1844. gada 22. oktobrī, nāca tikai nākamajā rītā

– 23. oktobrī –, kad mazpazīstams adventists Hiram Edsons draugu pavadībā šķērsoja kukurūzas lauku, un viņam prātā iešāvās rakstu vietu secība Daniēla 7. nodaļā, Lūkas 12. nodaļā, Atklāsmes grāmatas 10. un 11. nodaļā, bet tad, jau mājās, klāt nāca vēl Ebrejiem 8. un 9. nodaļa, kuras līdz tam adventisti nebija ņēmuši vērā vai arī bija pārpratuši.¹

H. Edsons pats savu pieredzi aprakstīja šādi: “Ejot pa kukurūzas lauku, apmēram pusceļā es tiku apturēts. Debesis šķita atvērtas manam skatam, un es pilnīgi skaidri redzēju, ka mūsu Augstais Priesteris nevis *iznāca* no Debesu svētnīcas Vissvētākās vietas, lai [22. oktobrī] ierastos uz zemes, [...] bet šajā dienā vēl tikai *iegāja* svētnīcas otrajā nodalījumā; pirms nākšanas uz zemi *Viņam bija paveicams darbs* Vissvētākajā vietā.”²

Dažkārt izskan jautājums: kā adventistu celmlauži (millerieši) varēja tā kļūdīties? Ja viņi nebūtu kļūdījušies, tad mūs tagad nekritizētu par nepiepildīta pravietojuma pasludināšanu. Varbūt nekritizētu, taču, ja šī vēsts jau no paša sākuma būtu skanējusi tā, kā to mums paskaidroja Hiram Edsons, tad publika tai varētu nepievērst uzmanību. Cik daudz cilvēku vispār būtu gatavi klausīties teoloģiskus disputus? Vislielāko uzmanību izpelnās tieši pasaules gals. Šai tēmai pat masu mediji pievērs uzmanību katru gadu. Tā publiku interesē vēl joprojām. Tas nekas, ka par to smejas. Te notiek pēc principa: tie smejas, tic un dreb.

Viljams Millers uzsāka sludināt par Daniēla 8. nodaļas pravietojumu 1833. gadā. Šo sludināšanu pavadīja zināmas sekmes. Interese par Kristus otrās atnākšanas datumu bija liela. V. Millers vispirms bija nolīcis Kristus otrās atnākšanas laiku posmā starp 1843. gada 21. martu un 1844. gada 21. martu. To viņš bija izskaitļojis no Persijas ķēniņa Artakserksa dekrēta 457. g. p. m. ē., pievienojot šim gadam Daniēla 8. nodaļas pravietojuma 2300 gadus (diena par gadu). Kad pienāca šis laiks, Millers nopietni un ar lielu enerģiju sludināja, aicinot ļaudis atgriezties no grēkiem pie Kristus, jo laiks ir īss un visu lietu gals ir tuvu.

¹ M. Maksvels, 45.

² M. Maksvels, 49.

M. Maksvels par Kristus otrās atnākšanas gaidīšanu 1844. g. pavasarī raksta: “Ak vai! Par spīti visām svētrunām, par spīti visām izdalītajām publikācijām, par spīti visām sarīkotajām nometnēm, par spīti Millera skaidrajiem Bībeles pierādījumiem, par spīti viņa apbrīnojamam aicinājumam darīt to zināmu pasaulei pasaules pēdējais gads aizritēja, bet Kristus neatnāca.”³

Redzot, ka Kristus otrās atnākšanas datumu noteikšana tikai samulsina draudžu locekļu prātus, izvēršās stingra opozīcija pret milleriešiem. Tie savukārt šo opozīciju uztvēra kā trīs eņģeļu vēsts piepildījumu un aicinājumu iziet no Bābeles kritušajām draudzēm. Viņi sevi uztvēra par “gudrajām jaunavām” no Kristus līdzības, kas tikai deva spēku stūrgalvīgi turpināt iesākto.

Semjuels Snovs atcerējās V. Millera 1843. gada 3. maija vēstuli, kurā tas bija skaidrojais, ka Jēzus mira Pashas svētku pirmajā mēnesī, kas varētu norādīt, ka Viņš varētu atnākt lielajā Salīdzināšanas dienā rudenī.⁴ Salīdzināšanas diena ir Vecās Derības apzīmējums Kristus otrajai adventei, kamēr Lieldienas ir apzīmējums Viņa pirmajai adventei. Šis domu grauds mudināja pievērst uzmanību 1844. gada jūdu Jaunajam gadam, kas viņiem ir tā pati Salīdzināšanas diena. Nez kādēļ tika uzskatīts, ka jūdu rabīni ir nepareizi aprēķinājuši savu kalendāru, tādēļ netika ņemts vērā, ka Salīdzināšanas diena (*Jom Kippur*) jūdiem ir septembrī. Par pamatu tika pieņemts jūdu karaītu noteiktais datums mēnesi vēlāk – 22. oktobrī, kad iesākas jaunais mēnesis viņu reliģiozajā kalendārā.⁵

V. Millers sākotnēji ir bijis ļoti elastīgs jautājumā par precīzu gada skaitli. Tas svārstījās pat līdz 1845. un 1847. gadam.⁶ Taču kopš 1931. g. viņš stingri sev pieņēma par vadošo atskaites punktu 457. g. p. m. ē., no kura skaitīt 2300 pravietiskos gadus, un šādi nonāca pie 1843. gada, no kura vairs nenovērsās.⁷

V. Millera domubiedri aprēķināja, ka jūdu reliģiskais kalendārs 1843.

³ M. Maksvels, 26.

⁴ M. Maksvels, 27.

⁵ Froom, 4. sēj., 796.

⁶ Froom, 4. sēj., 791.

⁷ Froom, 4. sēj., 793.

gadam noslēdzās 1844. gada 18. aprīlī, kas deva skaidrojumu tam, ka iepriekš sludinātais par 1843. gadu kā pravietojumu piepildījumu nav bijusi kļūda un ka reālais “gala laika” gads sanāk 1844. Tas iedvesmoja V. Millera domubiedrus uzskatīt, ka tieši 1844. gada karaītu Salīdzināšanas dienas datums 22. oktobrī varētu būt tas īstais un noslēdzošais, kad Kristus otrajai atnākšanai būtu jānotiek. Bez tam šis datums esot tuvāk miežu novākšanas laikam Jūdejā, nekā tas bija noteikts rabīnu kalendārā.⁸

Tas noveda arī pie Kristus krustā sišanas gada precizējuma. Pārceļot Kristus otro atnākšanu uz 1844. gada 22. oktobri, nācās pārskatīt arī Daniēla 9. nodaļas pravietojuma skaidrojumu. Septiņdesmitās nedēļas noslēgums tika nobīdīts no 33. uz 34. g. pēc Kristus, bet Golgātas notikums no 30. uz 31. g. pēc Kristus.⁹ Te gan būtu jāpiezīmē, ka adventistu noteikto Golgātas notikuma gadu – 31. g. pēc Kristus –, ko noteica tīri matemātiski, neatbalsta lielākā daļa kristīgo konfesiju.¹⁰ Iemesls tam ir gluži vienkāršs – 31. gadā pēc Kristus Pasha bija trešdien,¹¹ bet pēc Evaņģēliju teksta tā bija piektdienā. Semjuels Snovs to skaidroja tā, ka rabīnu kalendārs norāda uz Pashu piektdienā 33. g. pēc Kristus, bet karaītu kalendārs – uz 31. g. pēc Kristus.¹² Tomēr gadījumā, kad tika meklēts “precīzs” Kristus otrās atnākšanas datums, tam nav būtiskas nozīmes, jo, kā zinām, visi šie matemātiskie aprēķini noslēdzās ar “lielo vilšanās dienu”.

Milleriešu kustība pēc vilšanās 1844. g. pavasarī krietni vien atdzīvojās, kad tika piedāvāts jauns datums – 1844. g. 22. oktobris. Sapulces bija kupli apmeklētas. S. Snovs ar Ezras 7:8 pamatoja, ka pavēle par Jeruzalemes atjaunošanu pienāca jūdu gada piektajā mēnesī, kas norādīja uz rudenī – uz Salīdzināšanas dienu, kas notika jūdu reliģiskā kalendāra 7. mēnesī. Salīdzināšanas dienā tika šķīstīta svētnīca. Ar to millerieši saprata,

⁸ Froom, 4. sēj., 796-797.

⁹ Froom, 4. sēj., 798.

¹⁰ Par Golgātas notikuma laiku der apskatīt kaut vai Wikipedia: https://en.wikipedia.org/wiki/Crucifixion_of_Jesus

¹¹ http://intercontinentalcog.org/Appendix/Passover_dates_26-34_AD.php

¹² Froom, 4. sēj., 800.

ka Jēzus pēc Debesu svētnīcas “šķīstīšanas” lielajā Salīdzināšanas dienā iznāks no tās ārā, lai dotos uz šo planētu.

Viljams Millers 1844. gada 6. oktobrī izteica domu, ka saskaņā ar Atkl. 22:11, 12 pārbaudes laikam ir jānoslēdzas īsi pirms Kristus otrās atnākšanas, kas nozīmē, ka pirms 22. oktobra žēlastības durvīm ir jābūt slēgtām. Kurš ienācis, tas izglābts, bet, kurš atteicies ienākt, tas – pazudis. Jāpiebilst, ka vēlāk pie šīs domas ilgu laiku pieturējās pat Elena Vaits, uzskatot, ka glābšanu ir pieņēmuši tikai tie, kas aktīvi piedalījušies Kristus gaidīšanā 1844. g. 22. oktobrī, bet visi pārējie atrodas ārpus žēlastības durvīm. Viņa raksta:

“Kādu laiku pēc vilšanās 1844. gadā es kopā ar adventistu lielāko daļu domāju, ka tad pasaulei uz visiem laikiem tika aizvērtas žēlastības durvis. Šo viedokli es pieņēmu, kad man vēl nebija dota neviena atklāsmē. Bet tad Dievs man sniedza gaismu, kas izlaboja mūsu kļūdu un darīja mūs spējīgus saskatīt patieso stāvokli. Es joprojām ticu, ka teorija par aizvērtajām durvīm ir pareiza, tikai ne tādā nozīmē, kā mēs šo terminu lietojam sākumā vai arī kā to lietojuši mani pretinieki.”¹

Publikācijas par “slēgtajām durvīm”, kuras viņa līdzdalīja kopā ar Džeimsu Vaitu, liecina, ka šis viedoklis pastāvēja līdz pat 1847. gadam.² E. Vaits tad rakstīja: “Tas Kungs man ir rādījis vīzijā, ka Jēzus piecēlās un aizslēdza durvis, kad iegāja Vissvētākajā nodalījumā 1844. gada 7. mēnesī, bet Miķelis celsies (Dan. 12:1) glābt Savus ļaudis, kas notiks nākotnē.”³

Tikai pamazām, paejot laikam, E. Vaits spēja saskatīt, ka žēlastības durvis vēl aizvien ir atvērtas, kas veicināja misijas darbu arī ārpus adventistu sabiedrības.

S. Snovs savā svētrunā 1844. gada augustā apsolīja, ka jau pēc trim mēnešiem Dieva darbs būs pabeigts un viņi visi jau būs Debesīs.⁴ Tas viss izraisīja milzīgu interesi, ko nodēvēja par “pusnakts saucieni”. ASV Austrumkrastā ļoti daudzās

pilsētās notika reliģiskās sapulces par šo tematu. Tika publicēts tūkstošiem laikrakstu. Gaidot uz lielo dienu, ļaudis nodevās Dievam, izsūdzēdami savus grēkus un pārkāpumus. 19. oktobrī tika pārtraukta milleriešu laikrakstu iespiešana. Lielā telts tika salocīta un nolikta malā. Sludinātāji atgriezās mājās pie savām ģimenēm.

22. oktobrī millerieši pulcējās grupiņās baznīcās vai mājās. Tur viņi dziedāja dziesmas vai lasīja Bībeli. Viņi nezināja, kurā stundā atnāks Kristus. “Pār zemi klusi un mierīgi nolaidās vakara ēnas. Lēni pagāja vakara stundas. Bēdu nomāktajās milleriešu mājās pulksteņi nosita divpadsmit. 22. oktobris bija pagājis. Jēzus neatnāca. Viņš neatnāca!”⁵

23. oktobrī tūrumos devās tās milleriešu ģimenes, kuras nebija novākušas kartupeļus, domājot, ka līdz ar Kristus atnākšanu tas vairs nebūs nepieciešams. Bezdievīgie cilvēki smējās par Kristus atnākšanu un tās gaidītājiem. Laicīgajos laikrakstos tika publicētas karikatūras par šo notikumu. Arī daudzu citu konfesiju atmiņā tā ir palikusi kā diena, kad – pretēji Evaņģēlija brīdinājumam – adventisti bija skaitļojuši Kristus atnākšanas datumu.

Tomēr no šī notikuma adventisti daudz ko iemācījās. Kopš šī laika viņi vairs neskaitlō Kristus atnākšanas laikus un stundu. Turklāt bija noticis vēl kas svarīgs – no šīs kustības atbīra visi paviršie un laicīgo labumu meklētāji. Mozus laikā no Ēģiptes izgāja daudzi ēģiptieši, kuri cerēja ātri tikt labākā zemē, kur piens un medus tek. Te visi ziņkārīgie atbīra. Palika tikai tie, kas turpināja pētīt Svētos Rakstus.

Kopš 1844. g. 23. oktobra iesākās adventistu kustība, kas kvalitatīvi atšķīrās no iepriekšējās. Lai gan 1844. g. 22. oktobris tiek pieņemts par “lielās vilšanās dienu”, tomēr to pavisam atmest arī nevajadzētu. Katru reizi, kad kāds adventistiem aizrāda par 1844. gadu, tas sāp. Un tas ir labi. Tā ir adventistu “nabas saite”, kura tos savieno ar iepriekš noieto ceļu. Šī diena neļauj pašapmierināti un augstprātīgi pacelt degunu, sakot, ka vienmēr esam bijuši pilnīgi un lieliski. Šī diena ir gluži kā “ērksķis”⁶

sānos, kas spiež būt pazemīgiem un atkarīgiem no Tā Kunga. Arī Elena Vaits aizrāda, ka nedrīkst aizmirst pagātnē noieto ceļu, pa kuru Tas Kungs ir vadījis.

Taču – vai Tas Kungs vada, lai mēs kļūdtos? Šis jautājums būtu jāatbild plašāk.

Lielākā daļa no tā, ko kristieši dēvē par “Dieva vadību” savā dzīvē, ir tikai personiska interpretācija. Tādēļ šeit var būt ļoti daudz cilvēcisku kļūdu, par “Dieva vadību” nodēvējot paša pieņemtos lēmumus. Septītās dienas adventistu celmlauži bija ļoti atvērti jaunām doktrīnām un elastīgi attiecībā uz interpretācijām. 1844. gada notikumi ir spieduši daudz ko mācīties no jauna, kas neļāva kustībai apstāties pie sasniegtā, bet mudināja nemītīgi virzīties uz priekšu pa to šauru ceļu, kuru Tas Kungs ir izgaismojis līdz pat Jaunās Pilsētas vārtiem.

Dažiem mūsdienu adventistiem 1844. gads šķiet tikai tādi “veci krāmi” vien – “lielās vilšanās diena”. Tomēr Elenas Vaitas vīzija 1844. g. decembrī par šauru ceļu augstu virs pasaules – kurš viņas skatam virzījās no 1844. gada līdz pat Jaunajai Pilsētai – liek palūkoties uz 1844. gadu nedaudz savādāk. Šī vīzija paver adventes ļaužu priekšā perspektīvu – no kurienes nākam un kurp dodamies. Vīzijā šaurais ceļš tapa izgaismots no Kristus pastāvīgās klātbūtnes. Tas ir mums ejamais ceļš līdz pat Jaunās Pilsētas vārtiem.

Literatūra:

1. Froom Edwin Leroy, “*The Prophetic Faith of Our Fathers*”, RH: Washington, 1954, 4. sējums.
2. Goldšteins, Klifords, “*1844 – tas ir vienkārši*”, Rīga, 2002.
3. Maksvels, Mervins, “*Dari to zināmu pasaulei*”, Patmos: Rīga, 1996.
4. Vaits Elena, “*Izmeklētās vēstis*”, 1. sēj.

¹ E. Vaits, [originālā 63].

² <https://whiteestate.org/legacy/issues-shutdoor.html/>

³ Elenas Vaitas vēstule *Letter 2*, 1847, 2. lpp.; *A Word to the Little Flock*, 12. lpp.

⁴ M. Maksvels, 31.

⁵ M. Maksvels, 33.

⁶ 2. Kor. 12:7.

PAREIZA UZTURA IESPAIDS UZ VESELĪBU UN MORĀLI

3. DAĻA

Elena Vaita

Dažiem nešķiet, ka sagatavot pareizi ēdienu ir reliģisks pienākums; un tādēļ viņi negrib mācīties, kā tas darāms. Tie ļauj maizei pirms cepšanas saskābt, un cepamais pulveris, pievienots pavāra paviršības dēļ, padara to pilnīgi nederīgu cilvēka kuņģim. Lai izceptu labu maizi, vajadzīga rūpība un apdomība. Labi izceptā maizē ir vairāk reliģijas, nekā daudzi domā. Ēdienus var pagatavot vienkārši un veselīgi, bet ir māksla tos padarīt gan gardus, gan barojošus.

Sievām vajadzētu iemācīties pareizi gatavot un tad to, ko iemācījušās, ar pacietību izmantot. Tādēļ, ka viņas negrib to darīt, daudziem ir jācieš. Tādām es saku: “Ir laiks modināt jūsu snaudošās spējas un sākt mācīties! Neticiet, ka laiks, kas izmantots, lai iegūtu zināšanas, kā pagatavot veselīgu un garšīgu ēdienu, ir veltīgi izšķiests. Nav svarīgi, cik liela pieredze ir gatavošanā. Ja kādam ir atbildība par ģimeni, tad viņa pienākums ir mācīties, kā par to pareizi rūpēties. Ja vajadzīgs, ejiet pie laba pavāra un mācieties viņa vadībā, kamēr gatavošanas mākslu pārzināsiet pašas.”

Nepareiza ēšana vai dzeršana posta veselību un līdz ar to visu, kas saldina dzīvi. Ak, cik bieži tā saukta “labā maltīte” ir laupījusi miegu un atpūtu! Tūkstoši, kas padevušies samaitātām kāribām, ir krituši drudzī vai citās akūtās slimībās, kuru sekas daudzreiz ir bijusi nāve. Šis baidījums ir maksājis ļoti dārgi.

Ja ēst tikai tādēļ, lai apmierinātu samaitāto garšu, ir grēks, tad vēl nebūt nav teikts, ka mums ir jābūt vienaldzīgiem pret to, ko ēdam. Tam ir liela nozīme. Nevienam nevajadzētu apmierināties ar vāju uzturu. Daudzi ir bezspēcīgi slimību dēļ, un viņiem ir vajadzīgs barojošs, labi pagatavots ēdiens. Tiem, kas ar savu dzīvi grib rādīt labu priekšzīmi, vairāk nekā citiem ir jāsaņem pietiekošs uzturs. Dievs, kas dod svētīgu miegu, ir rūpējies arī

par piemērotu barību, lai ķermeni uzturētu veselīgā stāvoklī.

Daži novēršas no gaismas un zināšanām un upurē principus garšai. Viņi ēd tad, kad ķermenim barība nav vajadzīga, un pie tam neregulāri, tādēļ ka tiem trūkst morāla spēka atturēties no kāribām. Nomocītais kuņģis tādēļ sadumpojas, un cilvēkam jācieš. Regulāras ēdienreizes ir ļoti svarīgas ķermeņa veselībai un prāta skaidrībai. Starp ēdienreizēm nevajadzētu ēst pat ne niecīgāko kumosu.

Daudziem ir kaitīgs ieradums ēst tieši pirms gulētiešanas. Viņi gan ir ēduši regulārās ēdienreizes, bet, sajūtot ģibonim līdzīgu nespēku, tie domā, ka vajag vēl kaut ko ieēst. Padodoties šai kaitīgajai kārei, tā paliek par pastāvīgu ieradumu, un viņiem liekas, ka neēduši tie nevarēs gulēt. Daudzos gadījumos šis vājums rodas tādēļ, ka gremošanas orgāni augu dienu ir bijuši pārpildīti ar lielu barības daudzumu. Lai atkal atgūtu jaunus spēkus, šiem orgāniem pēc darba ir vajadzīga pilnīga atpūta. Pirms kuņģim nav dots laiks atpūsties no iepriekšējā sagremošanas darba, nākamo ēdienreizi ēst nedrīkst. Vakarā, ejot gulēt, kuņģim savu darbu jābūt padarījušam, lai tas, tāpat kā pārējās ķermeņa daļas, varētu baudīt pilnīgu mieru. Bet, ja kuņģim atkal uzspiež sagremot lielāku daudzumu barības, tad gremošanas orgāniem ir darāms tas pats darbs, kas dienā. Miegš tādēļ ir traucēts ar nepatīkamiem sapņiem, un no rīta cilvēks atmodas neatspirdzis. Gremošanas orgāni zaudē dabīgo spēku, un cilvēka nervi kļūst vāji.

Dabas likumu pārkāpšanas dēļ jācieš ne tikai šai personai, bet lielākā vai mazākā mērā arī citiem. Ja šādai personai pasaka kaut ko, kas to aizkaitina, tad redzēsiet, cik drīz parādīsies tās nepacietība! Bez īpašas žēlastības šim cilvēkam nav iespējams mierīgi strādāt un runāt. Viņš met ēnu visur, kur vien atrodas. Kā gan kāds vēl var teikt, ka

nevienam nav nekādas daļas, ko viņš ēd vai dzer!

Nesātīgi baudīt var arī veselīgus ēdienus. Tas, ka kāds ir atmetis kaitīgos uztura līdzekļus, nenozīmē, ka viņš var ēst tik daudz, cik patīk. Lai arī kāds būtu ēdiens, pārēšanās apgrūtina organismu un traucē tā darbu.

Daudzi dara nepareizi, ēšanas laikā dzerot aukstu ūdeni. Ēdienu nedrīkst noskalot lejā. Lietots kopā ar ēdienu, ūdens mazina siekalu izdalīšanos; un, jo aukstāks ūdens, jo kaitīgāks tas ir kuņģim. Ja ēdienreizēs lieto aukstus dzērienus, tas aizkavē gremošanu tik ilgi, kamēr kuņģis ir sasilis, lai atkal varētu atsākt savu darbu. Košļājiet lēnām un dodiet laiku siekalām sajaukties ar ēdienu!

Jo vairāk šķidruma ēdot uzņemam, jo grūtāk kuņģim ir ēdienu sagremot, tādēļ ka kuņģim šķidrums ir jāuzsūc vispirms. Nelietojiet daudz sāli; neēdiet pikantus, marinētus dārzeņus; atturieties no asiem ēdieniem; lietojiet augļus, un uzbudinājums, kas izsauc slāpes, pazudīs. Ja vajag dzesēt slāpes, tad tīrs ūdens ir viss, ko daba prasa. Nekad nedzeriet kafiju, tēju, alu, vīnu vai kādu citu alkoholisku dzērienu.

Lai nodrošinātu veselīgu sagremošanu, vajadzētu ēst lēnām. Būtu labi to atcerēties tiem, kuri grib izvairīties no kuņģa slimībām un saprot savu pienākumu uzturēt spēkus tādā kārtībā, lai vislabāk varētu kalpot Dievam. Ja jums ēšanai ir maz laika, tad steīgā nerijiet, bet ēdiet mazāk un sakošļājiet lēnām. Barības vērtīgums nav atkarīgs no apēstā daudzuma, bet no kārtīgas sagremošanas. Arī garšas apmierinājums nav meklējams apēstās barības daudzumā, bet laikā, cik ilgi mēs to paturam mutē. Tie, kuri ir satraukti, dusmīgi vai kuri steidzas, darītu labi, ja neēstu, kamēr nav nomierinājušies, jo pārmērīgi apgrūtinātie dzīvības spēki nespēj sagatavot kuņģim vajadzīgo gremošanas sulu.

(Turpinājums 28. lpp.)

INDIJAS BĒRNU PROJEKTS: 13. MĀCĪBU GADS

Augustā bija viena no retajām reizēm, kad viss ADRA Latvija Indijas bērnu projekta kodols – Māris Krauliņš ar sievu Ailiju, Vineta Krauliņa, kā arī Sīgita un Andris Pešeļi – varēja tikt Latvijā, lai pārrunātu projekta noietu un turpmāko ceļu.

Jau šī gada aprīlī “Adventes Vēstis” varējāt plašāk uzzināt par projekta bērniem un viņu ģimenēm. Darbs turpinās, bērni aug un turpina mācīties. Šoreiz tikai nedaudz atgādināšu par katru no bērniem. Nu mums jau ir četri skolēni un četri studenti.

Ramadevi (20) ir pabeigusi 12. klasi un pievienojusies studentiem, iestājoties bakalaura programmā māšzinībās “Mamata College of Nursing” Khammamā. Viņa ir pirmais bērns, kurš pilnībā no 1. līdz 12. klasei ir izaudzis šajā projektā. Liels prieks un pateicība Dievam par to!

Greisija (16) mācās 9. klasē SDA vidusskolā Nuzvidā. Greisijas ģimenes dzīvesvieta cieta lielajos plūdus, kas septembrī skāra šo reģionu. Mūsu ziedojumi plūdus cietušajiem palīdzēs arī viņas ģimenei.

Manohars (21) turpina mācības bakalaura grāda māšzinību programmā “Sruthi College of Nursing”.

Revati (21) gada beigās pabeigs trešo mācību gadu un janvārī iesāks pēdējo “Angel College of Nursing”, lai jau nākošā gada beigās vai 2026. gada sākumā varētu sākt strādāt kā sertificēta medicīnas māsa.

Radžešs (20) jau otro gadu turpina farmaceita izglītību “Khammam college of Pharmacy”.

Aravinds (19) ir sācis mācības 12. klasē, viņš ir saņēmis ADRA Latvija atbalstu izglītībai visus gadus no pirmās klases.

Ašvins (11) turpina mācīties Sai Meritas skolā.

Šivamani (18) šogad mācās 11. klasē.

Šī gada mācību maksās 31. 07. 2024. kopā ir samaksāts 5 540 EUR, kas iekļauj gan skolas naudu, gan dzīvošanu un ēšanu kopmītnēs, gan mācību grāmatas un materiālus.

Septembrī saņēmām ziņu no projekta koordinatora Indijā, SDA sludinātāja Džona Sundara Rao (*John Sundar Rao*), ka Nuzvidas netālo reģionu ir skāruši spēcīgi plūdi, kas, pārplūstot Krišnas upei, turpinājās desmit dienas. Viņš lūdza mūsu palīdzību ar ziedojumiem, jo kopā ar

savu ģimeni plānoja gatavot paciņas ar pārtiku un pirmās nepieciešamības precēm 100 ģimenēm. Pateicoties ļoti lielai un īpaši ātrai Latvijas draudžu cilvēku atsaucībai, īsā laikā tika saziēti 3000 EUR, un rēķins jau ir samaksāts.

“Tad jūs būsit bagāti svētīti visās lietās katram labam darbam, un tā mēs panāksim, ka Dievam tiks dota pateicība.” (2. Kor. 9:11)

“ADRA Latvija” Indijas bērnu projekta koordinatore Sīgita Pešele (Rīgas 7. draudze)

IESPĒJA ZIEDOT, ATBALSTOT INDIJAS BĒRNU:

ADRA Latvija

Ziedojumu konts:

LV77HABA0551002308686

Reģ. Nr. 40008018797

Maksājuma mērķis: Ziedojums Indijas Bērnu Projektam

Revathi Marikanti – trešais gads bakalaura studijās māšzinībās, 2025. g. janvārī sāksies ceturtais mācību gads, koledža “Angel College of Nursing”

Radžešs Marikanti – otrais mācību gads bakalaura studijās farmācijā koledžā “Khammam college of Pharmacy”

Aravinds Vutukuri – 12. klase “Government Junior College” Mudigondā

Šivamani Potapinjara – 11. klase “Srividhya” koledža Khammamā

Manohars Mupalla – pirmais gads bakalaura studijās māšzinībā, 2025. g. janvārī sāksies otrais mācību gads, studē koledžā “Sruthi College of Nursing Gollapalli”, Čerukupli

*Tie, kas lasa par Indijas bērnu projektu pirmo reizi vai ir piemirsuši noieto ceļu, var iepazīties ar visu informāciju “Adventes Vēstu” rakstos 2013. gada martā un oktobrī, 2014. gada maijā, 2015. gada oktobrī, 2016. gada augustā, 2017. gada septembrī, 2018. gada novembrī, 2019. gada septembrī, 2020. gada novembrī, 2021. gada novembrī, 2022. gada septembrī, 2023. gada jūlijā un 2024. gada aprīlī: <https://adventisti.lv/lv/Adventes-vestis>

Indijas bērnu projekta komanda

Ašvins Vutukuri – 6. klase Sai Meritas skolā

Ramadevi Vutukuri – pirmais gads bakalaura studijās māšzinībās, koledža “Mamata College of Nursing”

Greisija Vutukuri – 9. klase Nuzvidas SDA vidusskolā (SDA Higher Secondary School)

“SKOLAS SOMA 2024”

Ši gada augustā ADRA Latvija realizēja pilotprojektu “SKOLAS SOMA 2024”, sniedzot iespēju skolēniem no trūcīgām, maznodrošinātām un sociāli mazaizsargātām ģimenēm saņemt dāvanu karti 70 Eur vērtībā, lai par šo summu iegādātos skolai nepieciešamās lietas – kancelejas preces, skolas somu, grāmatas, apģērbu un apavus. Īpašs šajā projektā bija tas, ka bērni nevis saņēma gatavu paciņu, bet gan varēja iegādāties to, kas patiešām ir nepieciešams, un izvēlēties to, kas pašiem labāk patīk. Atbalstu saņēma 27 bērni, tai skaitā bērni ar īpašām vajadzībām, no astoņām Latvijas pilsētām – Dobeles, Alūksnes, Cēsīm, Saulkrastiem, Jelgavas, Talsiem, Rūjienas un Smiltenes.

Šoreiz projekts tika realizēts caur “Ceļa meklētāju” klubiem, savukārt nākamgad plānotam projektu paplašināt un iesaistīt arī draudzes. Šis

projekts bija īpaša svētība daudzām ģimenēm ar zemiem ienākumiem, kurām pietrūka kāda kritērija, lai maznodrošinātas ģimenes statusu piešķirtu sociālais dienests (piemēram, ģimenei pieder kāds īpašums vai tika strādāti sezonas darbi, tomēr līdzekļu patiešām trūkst).

Kopā ar bērniem un ģimenēm preces skolai devās iegādāties Ceļa meklētāju klubu direktori vai citas atbildīgas personas.

Te ir viņu pateicības vārdi.

Astrīda Prelgauska (Dobele):

“Man pašai šis pasākums sagādāja lielu prieku ar to, ka ir cilvēki, kuri ir gatavi labprātīgi dalīties ar saviem līdzekļiem, lai palīdzētu ģimenītēm, kurām ir mazāk. Bērni un vecāki, visi bija priecīgi, pateicīgi, saņemot dāvanas un atbalstu skolai. Šādi pasākumi vēl vairāk stiprina savstarpējo sadraudzību, jo vecāki un bērni redz, ka mēs neesam vienaldzīgi pret viņu vajadzībām.”

Miks Možeiko (Alūksne):

“Novēroju, ka ģimenēm Alūksnē šis ADRA sniegtais atbalsts nepieciešamo skolas lietu iegādei nozīmēja lielu atvieglojumu un prieku. Jauki bija redzēt, ka bērniem ir iespēja izvēlēties to, ko sirds kāro – kādu visiemīļotāko klati, penāli utt., – zinot, ka finanšu visam pietiks. Šķiet, ka tas sniedza viņiem motivāciju doties uz skolu ar lielāku pārliecību, zinot, ka viss vajadzīgais šoreiz patiešām IR, turklāt ar rezervi. Paldies ADRA, jo Dievs ir palīdzējis atvieglot vairāku ģimeņu nastu!”

Liene Pomilovska (Jelgava):

“Ģimene saka lielu paldies! Bērni bija priecīgi par drēbītēm, apaviem un somu.”

Dagnija Sporge (Cēsis):

“Ģimenei, kura nonākusi sarežģītā situācijā, sagatavot bērnus skolai ir ļoti grūts uzdevums. Paldies par iespēju šo laiku ģimenei padarīt priecīgāku! Mammai īpašs prieks, ka

izdevās izpildīt skolas prasību maiņas apavu iegādē, jo tādi līdzekļi ģimenei nebija ielānāti.”

Maija Rīvīte (Saulkrasti):

Lūk, skolēnu pateicības: “Paldies ziedotājiem! Man ļoti noderēja drēbes un kurpes. Varēju justies ļoti labi. Drēbes valkāju katru dienu.” “Nopirku jaunas, skaistas *botas*. Iepriekšējās bija galīgi novalkātas. Paldies “Skolas somai 2024”!” “Man ADRA dāvanu karte noderēja, lai nopirktu sev drēbes. Man tās ļoti noder, ejot uz skolu.” “Mans sapnis sportot piepildījās, nopirku sporta apavus, lai varētu trenēties volejbolā. Paldies!”

Ieva Truce (Talsi): “Ģimene ir ļoti priecīga par atbalstu skolas preču iegādei. Iepērkoties bērns teica: “Man pirmo reizi dzīvē ir jaunas kurpes, nevis lietotas vai citu atdotas.””

Inta Priede (Rūjiena):

“Skolnieces bija tik pārsteigtas un nepieradušas pie tādas naudas, ka man vajadzēja mudināt un iedrošināt, ka viņas tiešām drīkst izvēlēties. Viņām bija tik pieticīga attieksme, nopirka kaut ko un teica: “Nu jau viss, nu jau pietiek!” Teicu, ka vēl ir nauda. Labi, patīk kāds ļoti skaists penālis, bet tas ir dārgs. Iedrošinu, ka var to nopirkt. Uzreiz var redzēt, ka priecīgas. Tiešām var kaut ko tik skaistu, dārgu pirkt. Kopumā meitenes bija ļoti pateicīgas, apmulsušas, pat trūkst vārdu.”

Brigita Avišāne (Smiltene):

“Iepirkt jaukas, skaistas rakstāmlietas un piederumus skolai ir brīnišķīgs prieks, tāds tas bija arī puisiem, kuri saņēma atbalstu akcijā “Skolas soma 2024”. Kancelejas preču krāsainība

un spodrumi ielīkmoja CM kluba “Smilšu graudi” puisi sirdis. Tas brīdis, kad ir iespēja iegādāties jaunas lietas skolai, ir kā tāds cerības stars, ka tik pat skaists būs arī mācīšanās process.

Tomiņam īpaši bija prieks izvēlēties skolas maiņas apavus, tieši tādus, kādus viņš vēlējas. Einārs tika pie stilīgākajām burtnīcām un kladēm. Ēriku iepriecināja pašizvēlētie zābaki, un baltais krekls kalpos gan valsts svētkiem skolā, gan dievnamam. Pirmklasnieks Edvards tika sajūsmināts ar smaržīgām, skaistām mapēm, kurās varēs glabāt savus paveiktos darbiņus. Bērnu māmiņas ir pateicīgas par tādu atbalstu.”

Kāpēc saucam šo par pilotprojektu? Jo *ADRA Latvija* šis ir tāds kā iesildīšanās gads. Pirms varēsim sākt attīstīties un darboties kā pilnvērtīgs organizācijas ADRA biedrs, jāizpilda vairākas akreditācijas prasības. Darbojamies arī pie tā, lai VID atjaunotu sabiedriskā labuma statusu, kas ir būtiski daudziem mūsu atbalstītājiem. Tas ir viens no tā sauktajiem neredzamajiem darbiem, kas prasa lielāko daļu mūsu darba laika, tomēr šis darbs ir būtisks, lai turpmāk varētu pārņemt labāko citu valstu praksi un paplašināt *ADRA Latvija* darbību, sniedzot vēl vairāk praktiskas Jēzus mīlestības saviem līdzcilvēkiem.

Tieši tāpēc šogad projektu “SKOLAS SOMA 2024” realizējam mazākā mērogā. **Lai to finansētu, ADRA izmantoja iepriekšējos gados uzkrāto vispārējo ziedojumu fondu, un šogad šim projektam līdzekļi netika vākti.** Taču, lai nākamajos gados spētu realizēt šo un līdzīgus projektus, būs nepieciešams atjaunot un papildināt līdzekļus šajā fondā. **Tāpēc aicinām tos, kuru sirdi ir Latvijas skolēni un viņu ģimenes, ziedot ADRA Latvija!**

Mūsu rekviziti:

Nodibinājums “ADRA Latvija”

Reģ. Nr. 40008018797

AS “Swedbank”, HABALV22

Ziedojumu konts:

LV77HABA0551002308686

Maksājuma mērķis: Ziedojums

*Elvīra Grakoviča un
Anna Šlakota*

MODERNĀ MEDICĪNA UN ADVENTISMS

Ši gada vasarā – no 21. jūlija līdz 3. augustam – dzīvesveida centrā “Vita Salus”, Koimbras apkārtnē, Portugālē notika treniņnometne studentiem, kuri ir saistīti ar medicīnu, un arī jau esošiem medicīnas profesionāļiem.

Šajā nometnē ļoti daudz tika stāstīts tieši par dzīvesveida medicīnu. Praktiski dzīvesveida medicīna ir adventistu veselības vēsts, par kuru rakstījusi Elena Vaita. Dzīvesveida medicīna ir specialitāte, kuru ir izveidojuši adventisti un par kuru ir vērts zināt ikvienam, lai uzturētu savu veselību pēc iespējas labāka kārtībā. Dzīvesveida medicīnā ietilpst visi 8 veselības principi, par kuriem padziļināti, sasaistot arī ar mūsdienu moderno medicīnu, tika stāstīts šajā treniņnometnē. Lekcijās varēja gūt izsmelšu informāciju par adventistu veselības vēsts vēsturi, par dzīvesveida centriem un to nozīmi, par veidu, kā vajadzētu sasaistīt medicīnu un zinātni ar Bībeli,

pravietajumiem un Elenas Vaitas darbiem.

Vēl tika iekļauti temati par epigenētiku, ārstniecisko augu, ogles un ūdens terapijas izmantošanu medicīniskajā aprūpē, cilvēku seksualitātes un dzimuma problēmām, atkarību atmešanu, veselīgiem dzīves ieradumiem un uzturu. Protams, arī dažādas medicīnas specialitātes tika sasaistītas ar adventistu veselības vēsti, tās bija endokrinoloģija, onkoloģija, gastroenteroloģija, psihiatrija, kardioloģija un ortopēdija/traumatoloģija (ķirurģija). Par visiem šiem tematiem runāja savas jomas speciālisti, adventisti no visas pasaules.

Latviju šajā Eiropas treniņnometnē pārstāvēja divi delegāti. Lūk, viņu iespaidi!

JUNITA VITA KASPARE:

Šīs divas nedēļas Portugālē bija patiešām iespaidīgas. Tā kā dalībnieku bija daudz mazāk nekā domāju (bijām tikai kādi 13), tad radās iespēja iepazīties ar visiem, reizē arī iepazīstot dažādas pasaules kultūras. Lai gan šī bija Eiropas treniņnometne, ieradušies bija arī pārstāvji no Dienvidamerikas, Centrālamerikas un Āfrikas. Bija tiešām iedvesmojoši klausīties par misijas ceļojumiem, kuros tika devušies vairāki dalībnieki, varējām arī uzzināt par iespējām kādreiz šādā ceļojumā doties. Ļoti daudz laika varēja pavadīt sadraudzībā – gan sarunās, gan kopējā rīta un vakara slavēšanā ar dziesmām, gan nelielos izbraukumos uz dažādām Portugālē esošām tūristu vietām.

Šo nedēļu laikā guvām ļoti daudz jaunas informācijas. Te padalīšos

ar dažām domām no maniem mīļākajiem runātājiem.

Dzīvesveida medicīnas speciālists, dakteris Luiss Kastelo ieteica darīt divas lietas cilvēkiem, kuriem ir problēmas ar gulēšanu naktī. Pamēģiniet katru otro nedēļu neilgi pirms gulēt iešanas vienu stundu klausīties klasisko mūziku! Vēl neilgi pirms gulēt iešanas pamēģiniet 10 sekunžu sasprindzināšanās un relaksācijas vingrinājumus, piemēram, savelciet rokas dūrēs un uz 10 sekundēm sasprindziniet, tad atlaidiet.

Vēl man patika ortopēds, traumatologs, kurš stāstīja, kā ortopēdisko ķirurģiju var sasaistīt ar dzīvesveida medicīnu, viņš visvairāk uzsvēra fiziskās aktivitātes. “Dievs mūs ir radījis ar ļoti daudziem un dažādiem muskuļiem. Kāpēc? Lai mēs katru muskuli izmantotu, nodarbinātu. Netrenēti muskuļi kopā ar saitēm ar laiku saīsinās, kas ir par iemeslu dažādām saslimšanām.” Viņš mums rādīja dažādus vienkāršus piemērus, kā mēs pie sevis varam pārbaudīt, cik labi attīstīti ir mūsu muskuļi. Lielākoties tas attiecas uz neergonomiskām darbībām, kuras mums nākas veikt šajā digitālajā laikmetā un kuras patiesībā atstāj nopietnu ietekmi uz mūsu muskuļu funkcionēšanu.

Vēl viens piemērs, kas mani vēl nopietnāk pārliecināja, ka ir vairāk jānodarbojas ar fiziskām aktivitātēm, ir fakts, ka visiem cilvēkiem ar vecumu attīstās diska trūce lielākā vai mazākā mērā. Novērojot mugurkaula starpskriemeļu diski zaudē nepieciešamās uzturvielas, minerālvielas, vitamīnus un līdz ar

to arī blīvumu, tāpēc diski saplok un mugurkaula kauli saskaras cits ar citu, kas izraisa sāpes. Šo procesu var palēnināt ar pareizu uzturu un fiziskajām aktivitātēm. Ar diska trūci slimo arī citu iemeslu dēļ, bet šis ir viens veids, no kura mēs neviens nevaram izvairīties.

Šie ir tikai daži piemēri no lekcijām. Ceru, ka kaut kas noderēs arī jums!

Runājot par dzīvošanu uz vietas Veselīga dzīvesveida centrā “Vita Salus”, nevar nepieminēt brīnišķīgo, veselīgo, sātīgo ēdienu. Katru dienu mums bija iespējams baudīt vegānu ēdienu bez pievienota cukura un baltajiem miltiem. Tas bija labs piemērs ēdienam, kāds visvairāk nāktu par labu mūsu veselībai, gatavošanas laikā nezaudējot nepieciešamo uzturvērtību, minerālus un vitamīnus.

KONRĀDS REZŅIKOVS:

Esmu pateicīgs Dievam par iespēju aizvadītājā vasarā piedalīties Intereiropas konferences rīkotajās adventistu medicīnas studentu apmācībās “Mūsdienu medicīna un adventistu veselības vēsts”! Mācības notika divas nedēļas, un tās bija piepildītas ar dažādu visas pasaules adventistu veselības speciālistu, dakteru, teologu lekcijām. Biju pārsteigts, cik patiesībā maz dalībnieku tika pieņemts apmācībās – bijām 13 studenti no visas pasaules – Ungārijas, Polijas, Meksikas, Maurīciju salām, Argentīnas, Ēģiptes u.c. Šis skaits nodrošināja to, ka

apmācības bija vairāk personiskas un bija iespēja aprunāties gan ar speciālistiem individuāli, gan iepazīt pārējos studentus tuvāk un iegūt sirsnīgus draugus, kas arī izdevās.

Par pašām apmācībām – jāsaka, ka biju vīlies dzirdēt, kā speciālisti dažkārt attiecās pret pravietes Elenas Vaitas rakstiem saistībā ar veselību un ārstēšanos. Pateicoties Dievam, šis atšķirības bija iespējams arī izrunāt, un es teiktu, ka nu mēs visi esam soli tuvāk Debesīm, jo katrs ko iemācījāmies caur atklātām sarunām.

Ko šīs apmācības deva man? Pirmkārt, piedzīvoju īpašu laiku, ko varēju pavadīt kopā ar Dievu brīnišķīgā vietā pie dabas, esot prom no ikdienas ierastā skrejiena. Otrkārt, pārdomāju vairākas lietas saistībā ar savu ikdienu un to, cik ļoti ēdiens, aktivitātes, miegs un visi 8 veselības principi ietekmē manu veselību un dzīves kvalitāti, līdz ar to manu kalpošanu un saskarsmi ar līdzcilvēkiem. Treškārt, ieguvu vērtīgu informāciju par daudzām medicīnas jomām, ko varu ar prieku nodot cilvēkiem, ar kuriem sastopos ikdienas darbā, draudzē, ģimenē. Esmu piedzīvojis, ka šīs zināšanas un informācija, ko varu līdzdalīt, iespaido cilvēkus un liek aizdomāties par elementārām lietām, kuras ievērojot, dzīves kvalitāte uzlabojas. Ticu, ka tieši caur šādu veidu Dievs darbojas un darbosies pie ikviena, ar ko nāksies saskarties.

Noslēdzot vēlos iedrošināt ikvienu lasītāju – ja ir tāda iespēja, noteikti aizbrauciet uz kādu no šāda veida apmācībām! Dievs noteikti to svētīs, ja turēsieties cieši pie Viņa rokās!

IMPACT 2024

Elvīra Grakoviča,
AV Jauniešu lappusītes
veidotāja

Patrīcija Oberte –
raksta autore

No šī gada 19. līdz 26. augustam 55 jaunieši no dažādām Latvijas vietām devās kalpot uz Jelgavu. Kāpēc devāties uz Jelgavu? Jo tieši tur šogad notika IMPACT misijas brauciens. Šī gada IMPACT misijas brauciena temats bija “Kāpēc esmu šeit?”. Par pamatu tika izvēlēta rakstvieta no 1. Kēniņu grāmatas 19. nodaļas.

Atšķirībā no iepriekšējiem gadiem šogad misijas braucienā nebija viens, bet četri runātāji: Edgars Marcinkevičs, Mārtiņš Subatovičs, Alberts Trucis un Inga Šļakota. Visas šīs uzrunas ir pieejamas IMPACT *You-Tube* kanālā, lai ikviens no jums varētu tās noskatīties un gūt iedvesmu.

Misijas brauciena būtiskākais mērķis ir evaņģelizācija, un jaunieši aktīvi piedalījās dažādās evaņģelizācijas aktivitātēs Jelgavā. Jelgavai dāvinājām Veselības izstādi, par kuru bija ļoti liela interese no apkārtnē iedzīvotājiem. Sadarbība mums bija ne tikai ar Jelgavas draudzi, kuriem bija Ceļa meklētāju stendiņš, bet arī ar veikalu “Dabas stacija”, kas ar dažādiem veselīgiem gardumiem piesaistīja pilsētnieku uzmanību.

Muzicējot un apmeklējot pansionātus Jelgavā un Ozolniekos, jaunieši sniedza prieku un palīdzību cilvēkiem, kā arī praktiski palīdzēja draudzes locekļiem un cilvēkiem sabiedrības centrā “Svētelis”.

“Ceļojošā bibliotēka”, kas tradicionāli notiek svētdienās, arī bija daļa no šī gada programmas. Neskatoties uz karstajām vasaras dienām, jauniešiem izdevās aizkustināt daudzas sirdis, dalot grāmatas un stāstot par Bībeli Jelgavas iedzīvotājiem.

Papildus misijas aktivitātēm programmā bija iekļauti arī vairāki semināri par tādām tēmām kā veselība, attiecības un Bībeles izpēte. Semināru par attiecībām vadīja paši jaunieši, izmantojot attiecību foruma formātu, kurā mazās grupās notika diskusijas par dažādiem ikdienā maz pārrunātiem tematiem. Ieva Lauka vadīja semināru par atkarībām, kas ir būtiska un reti aplūkota tēma jauniešu vidū. Savukārt Tālvāldis Vilnis vadīja semināru par Bībeles izpēti, rosinot dalībniekus savstarpēji apspriest viņiem nozīmīgas tēmas.

Īpašs prieks bija dzirdēt dalībnieku

lietības par to, ko viņi piedzīvoja dažādās evaņģelizācijas aktivitātēs, katrs dalījās ar saviem iespaidiem un sirds pieskārieniem, kurus bija piedzīvojis kalpošanas laikā. Tikpat priecīgi bija dzirdēt jauniešu smieklus un dzīvās sarunas, kas piepildīja Jelgavas draudzes telpas, radot siltu un vienotības pilnu atmosfēru.

Šīs misijas brauciens atstāja dziļas pēdas ne tikai Jelgavas iedzīvotāju

sirdīs, bet arī ikvienā dalībniekā, jo tas bija vairāk nekā tikai kalpošana – tas bija piedzīvojums, kas tuvināja mūs citu citam un, pats svarīgākais, Dievam.

Viena no īpašākajām lietām, kas notika šī gada IMPACTā, bija viena Jelgavas draudzes jaunieša kristības. Tās norisinājās pēc mūsu brīvdabas dievkalpojuma Jelgavas novada “Tērcēs”. Patiesi prieks, ka varējām šo mirkli baudīt visi kopā – gan draudzes locekļi, gan IMPACT jaunieši, kas bijām sabraukuši.

Šī gada IMPACT misijas brauciens viennozīmīgi bija piepildīts ar piedzīvojumiem, neaizmirstamām atmiņām un Dieva svētībām. Jau no pašas pirmās komandas sanāksmes 2023. gada decembrī bija skaidri jūtama Dieva vadība, kas turpināja pavērt ceļus un dot spēku ikvienam dalībniekam.

Paldies ikvienam jaunietim, kurš uzdrošinājās izkāpt no savas komforta zonas un pieteicās šim misijas ceļojumam! Jūsu drosme un vēlme kalpot ir nenovērtējama.

Tev, lasītāj, novēlu atrast savu unikālo iespēju liecināt par mūsu mīlo Radītāju – vai tas būtu tavā dzīvoklī mājā, darbā vai skolā. Jo tieši mēs esam paaudze, kurai ir dots uzdevums atgriezt pazudušās avis pie Jēzus. Lai Dievs vada un svētī Tevi šajā ceļā!

Uz tikšanos nākamajā misijas braucienā!

“IMPACTs ir burvīga vieta, lai kalpotu cilvēkiem un vasarā vismaz uz vienu nedēļu iegūtu atpūtu no mūsdienīgās dzīves, dodot citiem

cilvēkiem un darot Dieva prātu ar Tā Kunga dotu mīlestību, lai iemācītos mīlēt svešus cilvēkus tā, kā Dievs viņus mīl.

Aktivitātes un pasākumi, kuros varēja piedalīties, bija lieliski un sirdi sildoši, kas noteikti paliks atmiņā visa gada un dzīves laikā. Svētrunas bija tiešām prātu apgaismojošas un pilnas ar Dieva vārda gudrību un viedumu. Esmu ļoti pateicīgs Dievam par šo brīnišķīgo Debesu dāvanu – iespēju piedalīties IMPACTā!

Patiesi nožēloju, ka iepriekš nezināju par šādu “pilnīgi citu pasauli”, šo Dieva kareivju pasauli, šo mīlestību un svētību, kas te ir. Šeit tu vari iegūt lielu, patiešām LIELU dzīves pieredzi, kas noderēs ne tikai turpmākajā dzīvē, bet arī sludināšanā par Dievu saviem draugiem, paziņām, pilnīgi svešiem cilvēkiem un ģimenei.

Noteikti vēlētos piedalīties un palīdzēt arī nākamajā gadā, pavadīt astoņas dienas, nevis saņemot, kā mēs šobrīd visi darām un gaidām uz visiem, kad kaut ko, kaut kur dabūt vai saņemt, bet vienreiz dzīvē atdot no sevis visu, cik iespējams.

Liels paldies, tiešām, no sirds dziļumiem paldies organizatoriem, ka tieši šis varēja būt mans pirmais IMPACTs!” (Tomass Rancāns)

“Par IMPACT eksistenci zināju jau gadiem, tomēr domu par piedalīšanos ne reizi neapsvēru. “Āi, tas taču jauniešu pasākums, esmu vēl bērns!” Ejot laikam, pieaugu, bet manas domas palika tās pašas, un tā arī šajā nometnē dalību neņēmu.

Iepriekšējais gads bija pārmaiņu gads, un rezultātā iepazīnu adventistu

jauniešus no aktīvā gala. Tik daudz dzirdēju par piedzīvojumiem, notikumiem un sadraudzību tieši IMPACT laikā. No visām malām skanēja jautājums: “Vai būs IMPACTā?”

Kārtīgi apsvēru šo ideju – ieguvumus un zaudējumus. Atvēru pieteikuma anketu. Nobijos no nopietnības. Aizvēru anketu. Varbūt man nemaz tur nevajag būt? Ko es darīšu? Kāda tam būs jēga? Bet prātā nāca atbilde: “Anna, neuztraucies par tādām lietām, Dievs vadīs!” Ielipoju, izelpoju un aizpildīju pieteikumu. Viss... Darīts...

Pirmās IMPACT dienas ļoti daudz domāju par dalību, un vienīgais jautājums galvā tik tiešām bija: “Kāpēc esmu šeit?” Atbilde nenāca uzreiz, kā to biju gaidījusi, bet sevi atklāja ar katru jaunu uzrunu, lūgšanu un dziesmu. Tā atklājās, kad devāmies uz pansionātiem, Veselības izstādes laikā un tad, kad iesaistījāmies “Ceļojošajā bibliotēkā”.

Nav tādas vienas lietas, milzīgas atbildes, bet zinu, pie kādas atziņas nonācu šīs nedēļas laikā – ar kristiešu draugiem kalpot ir vieglāk. Sanāksmju laikā tu paveries apkārt un redzi jauniešus, kuri ir vienoti ticībā Dievam un aktīvi darbojas, lai Viņa vārdu nestu mūsu sabiedrībā un pasaulē, un vienīgais, ko tajā brīdī spēj domāt, ir: “WOW! Es tik tiešām neesmu viens savā kalpošanā!”

Vārdos nav iespējams ietvert, cik ļoti liels *impact*¹ uz mani bija šim IMPACT un kāds ticības stiprinājums tas ir bijis! Būšana kopā, slavēšana, kalpošana un evaņģelizācija no sirds mani iedvesmoja aktīvāk darboties

¹ *impact* angļu val. – ‘ietekme’.

tieši savā draudzē, lai parādītu citiem jauniešiem, ka arī viņi tiešām nav tik vieni kā pirmajā brīdī varētu likties.

Šis bija mans pirmais IMPACT un noteikti ne pēdējais :)” (*Anna Ulnicāne*)

“Šī gada IMPACT bija kā brīnišķīga pēdējā vasaras nedēļa, kuras laikā atkal varēju sajūst prieku un gandarījumu, ko sniedz evaņģelizācija. Man ļoti patika šī gada jaunums – mazās grupas, kur katru rītu bija iespējams garīgi uzlādēties darba pilnīgai dienai pilsētā.

Viena no manām mīlākajām evaņģelizācijām ir dziedāšana pansionātos un iemītnieku apciemošana. Šogad mūs īpaši laipni

un sirsnīgi uzņēma Valsts sociālās aprūpes centrs “Zemgale”, kur cilvēki bija atvērti, gribēja klausīties un bija arī priecīgi, ka varēja parunāties ar mums. Vēl labi atmiņā palikušas tēls aktivitātes, kurās bija iespējams pastāstīt par 8 veselības principiem un veikt dažus veselības pārbaudes testus. Vissiltākās atmiņas sagādāja kāda apmeklētāja, kura teica, ka ir tik pateicīga un priecīga par tik jaukiem, izpalīdzīgiem un laipniem jauniešiem, kuri ir gatavi darboties ar cilvēkiem.

Šogad pirmo reizi piedalījies “Ceļojošās bibliotēkas” lūgšanu komandīnā. Tā bija brīnišķīga pieredze, kas lika saprast vēl vairāk, cik svarīgi ir būt nomodā lūgšanās par katru pāri, kurš dodas piedāvāt

grāmatas. Šī lūgšanu pilnā diena man arī personīgi lika garīgi augt un vairāk saprast, ko nozīmē lūgt bez mitēšanās, kā teikts Dieva Vārdā: “Esiet priecīgi vienumēr, lūdziet bez mitēšanās Dievu. Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums.” (1. Tes. 5:16–18)” (*Junita Kaspars*)

“Šogad man bija iespēja būt manā pirmajā IMPACT nometnē, un es teikšu patiesību – ne gramā nenožēloju, ka pieteicos! Man bija vēlme iepriekšējos gadus arī pieteikties šajā nometnē, bet to neizdarīju uztraukuma dēļ, ka nebūs, ar ko runāt nometnes laikā, bet šajā aizvadītajā nedēļā man lika saprast, ka nav slikti iziet ārpus savas komforta zonas, jo Dievs tevi savedīs kopā ar pareizajiem cilvēkiem.

Šīs nometnes semināri, sarunas, himna un, protams, nosaukums lika man aizdomāties par sevi kā cilvēku un to, kādi ir Dieva plāni priekš manis, kas manu ticību Viņam pastiprināja.

No visas sirds iesaku ikkatram jauniešim pieteikties šai nometnei nākamgad, ja arī nav neviena pazīstamā dalībnieka. Šī atmosfēra būs man neaizmirstama, un es ticu, ka jums arī :D” (*Alda Ekmane*)

(*Turpinājums no 19. lpp.*)

Daži ceļojot arvien kaut ko ēd. Šis ir ļoti kaitīgs paradums. Ja ceļotāji ievērotu regulāras ēdienreizes un ēstu vienkāršus un barojošus ēdienus, tad viņi nesajustu tik lielu vājumu un tiem nebūtu jāpārcieš tik daudz slimību.

Lai uzturētu veselību, ir nepieciešama sātība visās lietās – sātība darbā, ēšanā un dzeršanā. Mūsu Debesu Tēvs sūtīja veselības reformas gaismu, lai mūs pasargātu no nepareizas ēstkāres ļaunajām sekām, lai tie, kas mīl skaidrību un svētumu, zinātu, kā ar apdomu ir lietojamas Dieva dotās dāvanas, un lai, sātīgi dzīvodami, tie tiktu svētīti patiesībā.

(*E. Vaita “Kristīgā sātība” 49.–52. lpp.*)

ENĢELIS

9. nodaļa

Pagājušajā reizē mūsu stāsts nu gan bija satraucošs! Nabaga Saksē, cik lielas sāpes viņam nācās piedzīvot! Pateicība Dievam, kurš īstajā brīdī sūtīja zēnam Savu palīdzību caur skolotāju Radžinu!

Taču pa šo laiku pienāca pirmā pilnmēness nakts – laiks, uz kuru vārdotājs Kūnings bija sagatavojis neprāta zāles virsaiša dēlam. Kā tas beigsies? Vai Džavabs tiks cauri neskarts?

Marie Lipska

Trijotne, kas sēdēja ap kokosriekstu eļļas lampu, iztrūkās un klausījās, kā namam tuvojas skrienošo pēdu dipoņa. Tad viņi izdzirdēja prieka saucienu un atpazina balsi – tas bija onkulis Sobats. Sobats ieskrēja istabā un nostājās viņu priekšā. Pat blāvajā eļļas lampas gaismā bija redzams, ka ar onkuli Sobatu noticis kas brīnumains – viņa seju rotāja pārsteigums un sajūsma. Pirms kāds paguva ko pajautāt, Sobats priekpilnā balsī izsaucās: “Viņš atnāca! Viņš atkal atnāca!”

“Kurš atnāca?” trijotne visi reizē jautāja.

“Lielais Dieva skolotājs no debesīm!” Sobats norādīja augšup. “Viņš atkal ieradās un teica, ka mana mazā Vīvī dzirdēs un runās! Viņa kļūs tāda pati kā citi bērni tajā dienā, kad mani nokristīs!”

Radžins satvēra viņa roku: “Sēdies, mans draugs, nomierini savu sirdi! Apsēdies un ļauj mums mazliet parunāt par šo Dieva skolotāju, kuru tu redzēji! Vai tu gulēji, kad viņš ieradās?”

Bet Sobats bija pārāk uztraukts, lai apsēstos. Viņš stāvēja un lūkojās sēdošajos triumfa pilnu skatienu.

“Vakar mēs ar Džavabu ļoti ilgu laiku sarunājāmies. Mēs abi bijām priecīgi, bet ļoti noguruši, tāpēc devāmies pie miera. Tad ieradās lielais Dieva skolotājs un mani pamodināja. Viņš uzlika roku man uz pleca un teica: “Tava lūgšana ir uzklusējusi, tava mazā meitiņa dzirdēs un runās dienā, kad tevi nokristīs.””

“Vai Džavabs redzēja šo vīru vai dzirdēja viņa balsi?” jautāja Radžins.

“Nē, nē! Es pamodināju Džavabu un pastāstīju viņam visu. Pēc tam pamodināju arī virsaišu un viņa sievu

un visu izstāstīju arī viņiem. Tad es steigšos pie jums. Mana sirds ir pilna prieka!”

Tad Radžins lēni un nopietni ierunājās: “Tas ir brīnišķīgi! Kad tu pirmo reizi stāstīji par vīru, kurš tev parādījās, es domāju, ka tas varbūt bija sapnis. Es domāju, ka tava sirds tik ļoti ilgojas pēc tā, kaut Vīvī spētu dzirdēt un runāt, ka, iespējams, tu aiz lielās vēlēšanās to nosapņoji.”

Abi vīri stāvēja istabas vidū, un Radžins vēl aizvien turēja onkula Sobata roku. Radžins mudināja: “Nāc, apsēdies, es gribu tev uzdot dažus jautājumus!”

Sobats apsēdās un gaidīja, bet viņa seja vēl aizvien staroja. Visi redzēja, ka viņa ķermenis trīs aiz milzīga satraukuma un prieka. Sobats palūkojās uz Radžinu, kurš lēni un nopietni jautāja: “Vai tas bija sapnis?”

“Nē, tas nebija sapnis! Es biju aizmidzis, un jaunais vīrs uzlika roku man uz pleca. Tad viņš sāka runāt un mani pamodināja. Es biju tieši tik pat pamodies, kā esmu tagad.”

“Tātad Dievs atsūtīja Savu eņģeli ar tevi sarunāties, un Dieva sludinātājs, kuru tu redzēji, bija viens no Dieva eņģeļiem.”

“Tu mums neko neesi mācījis par eņģeļiem,” teica Sobats.

“Ir vēl ļoti daudz lietu, par kurām es neko neesmu mācījis. Ir tik daudz lietu, ko uzzināt par Dievu! Eņģeļi ir Dieva ziņneši, un viņu ir tūkstošiem, vairāk, nekā iespējams saskaitīt. Viņi ir ļoti stipri un visur dodas Dieva uzdevumā. Dažkārt viņi cilvēkiem parādās jaunu vīriešu izskatā.”

Onkulis Sobats no prieka plaušķināja un sauca: “Es esmu redzējis vienu no Dieva eņģeļiem! Dievs viņu atsūtīja pie manis... pie manis!”

Tad Radžins uzlika abas rokas Sobata pleciem un pavērsa viņa seju pret gaismu, lai varētu ieskatīties Sobatam acīs.

“Nu es ticu, ka Dievs sūtīja Savu eņģeli pie tevis ar labajām ziņām! Nekad neapšaubi to, jo tas noteikti piepildīsies. Būs tieši tā, kā eņģelis teica.”

Te ierunājās Pakū: “Skolotāj, ko nozīmē tikt kristītam? Ko eņģelis domāja, sakot, ka Vīvī sāks runāt un dzirdēt dienā, kad Sobatu kristīs?”

“Kad cilvēks ir iemācījies mīlēt Dievu un uzticēties Viņam, kad viņš ir iemācījies runāt ar Dievu kā ar Tēvu un nolēmis darīt lietas, kas Dievam ir tīkamas, viņu var kristīt. Mēs abi iebrienam upē, un es uz īsu brīdi viņu iegremdēju ūdenī. Tā ir zīme, ka vecā pagāna dzīve ir beigusies un aprakta. Tad cilvēks pieceļas no ūdens jaunai, svētai dzīvei Dievam par godu.”

“Kad tas tiks darīts?” Pakū zemā balsī jautāja.

“Mēs vēl neesam izlēmuši, bet tas notiks vismaz pēc viena pilna mēness, un tas būs Dieva svētajā dienā. Dziedošā Ūdens ciemā ir daudz cilvēku, kas tiks kristīti.”

Atlikusī nakts pagāja sarunās, un neviens no viņiem neatcerējās ne par Kūninga lāstu, ne velna zālēm, kuras tas bija sagatavojis Džavabam. Kad būdā iespīdēja rīta gaisma, Saksē jau jutās daudz labāk. Tai dienā Radžins atkal atvēra viņa augoņus un tos nosusināja, pēc tam zēns atpūtās. Viņa prāts nu darbojās skaidri, un viņš varēja domāt par brīnišķīgo lietu, kas bija notikusi vispirms šajā istabā un pēc tam virsaiša mājā. Eņģelis, Dieva vēstnesis, bija bijis šai istabā! Vai viņš vēl aizvien ir te?

Saksē sāpes bija gandrīz pagaisušas. Viņa prātā parādījās skaidra atmiņa par mazo Vīvī. Viņš atcerējās, kā meitenīte bija uzlūkojusi viņus ar jautājošu skatienu, galviņu pieliekusi. Viņš atcerējās, cik bieži bija turējis Vīvī rokās un skaļi saucis viņas vārdu atkal un atkal, tomēr viņa ne reizes to nebija dzirdējusi. Vai tiešām ir iespējams, ka viņa mainīsies?

Onkulis Sobats un tēvs pameta būdu, pagāja stunda. Zēns nerunāja ar Radžinu, viņi abi vienkārši sēdēja un domāja par visu, kas bija noticis pagājušajā naktī.

Pakū atgriezās viens. Saksē jautāja: "Vai onkulis Sobats devās mājup?"

"Jā, viņš devās atpakaļ uz Dziedošā Ūdens ciemu, bet pirms tam apciemoja katru namu un stāstīja cilvēkiem par Dieva vēstneša apciemojumu un to, ka Vīvī kļuš tāda pati kā citi bērni dienā, kad Sobatu kristīs."

Saksē aizvēra acis un domās redzēja, kā Sobats steidzas lejup pa kalnu taku. Viņš steigsies uz savu māju un, turot rokās mazo Vīvī, stāstīs tantei Garai, ka pēc mēneša viņu mazā meitiņa būs tāda pati kā citi bērni.

Saksē iemīga. Kad viņš pamodās, tad jautāja pēc Radžina. Tēvs apsēdās zēnam blakus, turot rokā blodu karstu rīsu: "Tev tagad jāpaēd, tu izskaties kalsns un novārdzis. Nāc, uzēd rīsus!"

"Bet kur ir Radžins?" Saksē uztāja, paņemot ēdienu.

"Radžins devās parunāties ar Džavabu, virsaitis viņu uzaicināja. Viņš parunāsies, paēdīs tur un tad atgriezīsies."

"Tēti, vai tu tici, ka Dieva eņģelis apciemoja onkuli Sobatu? Vai tu domā, ka eņģeļa teiktais piepildīsies?"

"Mana sirds svārstās kā augsts koks vējā. Es nezinu, ko domāt," vecais vīrs, kasot galvu, teica un nopūtās.

Radžins atgriezās vēlā pēcpusdienā, un viņam līdzī atnāca virsaitis. Iepriekšējā naktī notikušais bija satraucis visu ciemu, un ļaudis sāka drūzmēties mazajā istabā, kur gulēja Saksē. Viņi runāja uztrauktos toņos, daži bija dusmīgi, citi – ziņkārīgi, vēl daži – priecīgi. Kūninga viņu vidū nebija.

Radžins uzrunāja sanākušos: "Ejiet mājās! Šovakar mēs visi sanāksim

kopā virsaiša lielajā padomes istabā, un es jums pastāstīšu par Dievu un Viņa eņģeļiem." Tad cilvēki devās prom.

Pakū un Radžins apsēdās līdzās Saksē paklājiņam, un Radžins izvilka no krekla kabatas mazu bambusa trauciņu. Viņš to atvēra, un Saksē gandrīz aizlēca prom no sava paklājiņa. Trauciņā atradās kaula skaidas, mati un zari, kā arī citas velna zīmes, kuras Kūnings bija pagatavojis kopā ar saviem lāstiem. Viņš to bija pagatavojis Džavabam, un nu Radžins mierīgi turēja trauciņu savā rokā. Neviena no dusunu cilvēkiem to labu prātu nebūtu aizticis.

Radžins paskaidroja: "Virsaitis to atrada karājamies zem grīdas, tieši zem Džavaba matrača, tāpēc pasauca mani. Viņš bija ļoti nobijies. Bet nebaidieties, šīs zāles nevar kaitēt nevienam, kurš tic Dievam, un Džavabs Dievam uzticas."

Radžins viņus smaidot uzlūkoja: "Arī Džavabs kristīsies. Domāju, ka pēc mēneša viņš jau varēs staigāt. Ja viņš tomēr nespēs aiziet līdz Dziedošā Ūdens ciemam, mēs viņu aiznesīsim."

Tad skolotājs pārsēja Saksē augoņus un iekārtoja zēnu nakts gulai. Kad viņš bija pabeidzis, atnāca virsaitis un paziņoja, ka padomes telpā sanācis daudz cilvēku. Radžins devās ar viņiem parunāties. Pēc īsa brīža Saksē dzirdēja skolotāja balsi dziedam pazīstamu dziesmu. Zēns bija kluss kā pelīte, augoņi un to izraisītās sāpes bija gandrīz pagaisuši. Radžina dziesma viņu ieaijāja miegā.

Saksē pamodās agri no rīta un, gulot uz paklājiņa, domāja. Viņš paskatījās uz krūtīm, nu tās bija zilganas un niezēja. Radžins bija teicis, ka tā notiks tad, kad viņam kļūs labāk. Saksē domāja, kas būtu noticis, ja Radžins nebūtu ieradies. Tad viņš domāja par Dievu. Zēna prātu nelika mierā jautājums, kas vispār ir Dievs. Dievs ir varens Tēvs, vismaz tik daudz Saksē zināja. Dievs ir varens dziedinātājs, un Viņam ir tūkstošiem ziņnešu – eņģeļu. Viņš, Saksē, bija cīnījies pret Dievu trīs mēnešus...

Saksē atcerējās par sinepju sēkļiņu un domāja, vai, nez, tā jau ir izdīgusi. Viņš apņēmas apskatīt klajumu, kur tā tika iestādīta, tiklīdz spēs paiet. Sinepēm jau vajadzētu augt, un viņam būs iespēja savām acīm redzēt, kā var izaugt sinepju graudiņš. Dieva

Vārds un domas par Dievu ir kā sinepju graudiņš – dzīvība sēkļiņas iekšienē liek tai dīgt un augt. Arī Dieva Vārds ir dzīvs.

Kad abi vīri pamodās, Saksē viņus pasauca. Viņš pieslējās uz sava matracīša un jautāja: "Tēvs, Radžin, vai jūs varētu mani aiznest uz Džavaba namu? Es varētu tur gulēt uz sava paklājiņa un sarunāties ar viņu."

Radžins iesmējās: "Var redzēt, ka jūties daudz labāk! Es jau gaidīju, ka tu mums to lūgsi. Mēs tevi tūlīt aiznesīsim, un tad man būs jāatgriežas Dziedošā Ūdens ciemā. Es vairs šeit neesmu nepieciešams."

Abi vīri bez pūlēm pacēla divpadsmitgadīgo zēnu un aiznesa viņu uz virsaiša māju. Viņi noguldīja Saksē blakus Džavabam. Tur viņu laipni sveica visa ģimene, un virsaiša sieva steidzīgi sagatavoja zēnam gardas rīsu un zivs brokastis. Radžins paēda kopā ar visiem un tad atvadījās, lai dotos atpakaļ.

Pakū devās prom, lai pievērstos pienākumiem, kurus bija atstājis novārtā kopš Saksē negadījuma. Arī virsaitis devās prom, un viņa sieva bija aizņemta, nesot ūdeni un apstrādājot rīsus. Namā iestājās mierpilns klusums.

Kad Saksē pētīja Džavaba seju, viņš pēkšņi saprata, kāpēc istaba likās kā svēta vieta. Virsaiša dēlu bija atdzīvinājis prieks, tas burtiski mirdzēja viņa acīs. Tiklīdz viņi bija palikuši divatā, Džavabs uzrunāja Saksē.

"Vai tu zini, ka Kūnings vakarnakt zem mana paklājiņa bija piekarinājis neprāta zāles?" Džavabs jautāja.

"Jā, zinu, Radžins man tās parādīja." Tad Saksē sirds vairs neizturēja, un no viņa lūpām izlauzās vārdi: "Ak, Džavab, es to zināju! Es redzēju, kā Kūnings gatavo zāles! Viņš teica, ka gari mani nogalinās, ja es kādam to atklāšu!" Zēns nolieca galvu un gaidīja, kad pār viņu nāks Džavaba dusmas.

Bet virsaiša dēls viņu mierināja: "Nevaino sevi! Esmu drošs, ka vēl pirms mēneša arī pats būtu rikojies tāpat. Dievs mūs vada, lai mēs iepazītu Viņu un to, cik Viņš ir varens, bet tas notiek lēni, jo mēs esam bijuši neredzīgi ilgu laiku."

Tikai pēc šiem vārdiem Saksē atkal varēja pacelt galvu. "Vai tu nenobijies, kad ieraudzīji zāles?" viņš jautāja.

“Kad tēvs tās vakar atrada zem mājas, es biju pārsteigts, bet ne nobijies. Dievs turēja manu sirdi Savās rokās, un es biju drošībā. Kūnings ienīst Dievu, bet viņš nevar nodarīt mums pāri.”

“Vai Kūnings zina, ka vakarnakt šeit bija Dievs? Vai viņš zina, ka eņģelis runāja ar onkuli Sobatu?”

“Protams, viņš zina, Sobats pats viņam to pateica.”

“Vai Kūnings zina, ka tu tiksi kristīts?”

Džavabs iesmējās: “Man šķiet, ka visi ciemā zina arī par to! Iespējams,

ka arī manu tēvu un māti kristīs Dziedošā Ūdens ciemā. Mēs esam to pateikuši visiem, tā ir mūsu prieka diena.”

“Man bail, ka Kūnings izdomās, kā radīt jums nepatīkšanas,” pieliecies Džavabam tuvu klāt, teica Saksē.

“Man šķiet, ka viņš mēģinās jums nodarīt pāri vai padarīt jūs slimus, lai pēc tam varētu teikt, ka viņa lāsts ir piepildījies.”

Tai brīdī mājas ārpusē atskanēja sauciens. Gan Džavabs, gan Saksē zināja, ka tas ir vārdotājs. Nu viņš atvēra durvis un ienāca istabā, kurā

gulēja abi zēni. Kūnings noskatījās uz gulētājiem, un viņa acis viltīgi samiedzās. Viņš palūkojās uz Saksē krūtīm, kuras vairs neklāja mitrās drānas, nopētīja Džavaba apsaitēto kāju. Šķita, ka Kūningam prātā ienākusi jauna doma. Tad, ne vārda neteicis, viņš pameta istabu.

Vārdotājam attālinoties, zēnu ausis sasniedza kāda skaņa. Tie bija velnišķīgi smieklī.

UZDEVUMS

Atrodi burtu jucekli vārdus, kas saistīti ar trim notikumiem pravieša Elijas dzīvē! Izlasi šos notikumus Bībelē – 1. Kēniņu grāmatas 17. un 18. nodaļā!

J A A L T Ā R I S R O U K I K V K K
C F R E L E B A Z I Q R D K G Y U D
J A X S I R U P U A A F H S V E I D
U U V H F L T N S U U S K S P S T K
G E L I J A Z H K Q N U Ē Z U I L H
U X Q Q Z R Y Ļ A E X P N L Z T H O
N D F P Y A I Z D Z H R I E U E I I
S D M H K L D Ū H I N I Ņ B M I N K
G A Ļ A K E B Q E W B E Š S M V S V
A T R A I T N E U A B S Z H Q A N J
Z D U L L G L D Ā Y J T E E J R Ē S
E H K V U O T L X H H E J Y Z P Z H
P J W V L D S L D H C R U U W I D W
G G M L E N T Q O X L I T A U O A Z
C V T S Q A H A B S A H E I R Z I M

Vārdu saraksts

AHABS
ALTĀRIS
ATRAITNE
BAĀLS
DIEVS
ELIJA
GAĻA
IZABELE
KLIEDZA
KRAUKĻI
MAIZE
PRAVIETIS
PRIESTERI
UGUNS
UPURIS
ZĒNS
KĒNIŅŠ
ŪDENS

KLIFORDS GOLDŠTEINS

Drīzumā
izdevniecībā
"Patmos"!

1844

TAS IR VIENKĀRŠI